ORTODOKSİA

AHLÂKÎ VE DİNÎ RESALE

İMTİYAZ SAHİBİ: HRİSTOPOLİS MİTROPOLİTİ
MELETİOS LUKAKİS

MAHAL İDARE FENER
RUM PATRİKHANESİ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΗΘΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
† Ο ΧΡΙΣΤΟΥΠΟΛΕΩΣ
ΜΕΛΕΤΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΦΑΝΑΡΙΟΝ

ΕΤΟΣ ΙΑ' ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1936 ΤΕΥΧΟΣ 9

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τύποις «Φαζιλέτ»

ΕΠΙ ΤΗι ΕΝΑΡΞΕΙ ΤΟΥ ΣΧΟΛΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ

Ο ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ ΦΙΛΟΣ

Σεπτέμβριος. Ἐποχὴ σχολικῆς ἀνασυγκροτήσεως. Συνέχισις τῆς μορφωτικῆς ἐργασίας διὰ τοὺς διδασκάλους. Ἀφετηρία νέων πνευματικῶν ἐξορμήσεων διὰ τοὺς μαθητάς. Διανύουσιν ἀκόμη τὸ στάδιον τῆς διαπλάσεως, τῆς προόδου, τῆς αὐξήσεως. Ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν καὶ τὴν χειραγωγίαν τοῦ σχολείου αἱ ἀσχημάτιστοι ἀκόμη καὶ ἀνενέργητοι πνευματικαὶ καὶ ἠθικαὶ δυνάμεις τίθενται βαθμηδὸν εἰς ἐνέργειαν. Αἱ ἰδέαι ἀφυπνίζονται προκαλούμεναι ἀμοιβαίως, συναρμολογοῦνται, ταξινομοῦνται. Διὰ συνεχοῦς προόδου τὸ πνεῦμα τείνει εἰς ἀναγνώρισιν καὶ κατανόησιν τοῦ περιβάλλοντος. Αἱ ἐπιταγαὶ καὶ αἱ ἀπαγορεύσεις τῆς συνειδήσεως ἀκούονται ὁλονὲν εὐκρινέστεραι, κατηγορηματικώτεραι. Ἡ μνήμη ἀποταμιεύει θησαυρὸν ἀναμνήσεων, γνώσεων. Τὰ αἰσθήματα διαγράφονται σαφέστερα, τείνοντα πρὸς σταθεροὺς προσανατολισμούς. Ἡ βούλησις συνηθίζει νὰ διατάσσῃ καὶ νὰ διευθύνῃ τὰς πράξεις της. Ἐν ἑνὶ λόγῳ, ἡ ψυχὴ φιλοτεχνεῖ τὸν πλήρη σχηματισμόν της. Ὁποῖος θὰ εἶναι ἆρά γε; Ἰδοὺ τὸ πρόβλημα, τὸ ὁποῖον πάντοτε μέν, ἰδίᾳ δὲ καθ᾿ ἑκάστην ἔναρξιν νέου σχολικοῦ ἔτους, πρέπει νὰ τίθηται ὑπ᾿ ὄψει τῶν ἁρμοδίων.

Πόσον ἅγιον καθ᾿ ἑαυτό, ἀλλὰ καὶ πόσον λεπτὸν καὶ δύσκολον εἶναι τὸ ἔργον τῆς Σχολῆς! Σύμφυτοι κακίαι, πλημμελὴς ἀγωγή, κακαὶ ἐπιδράσεις τοῦ περιβάλλοντος εἶναι ὡς τόσα ἐμπόδια, δυσχεραίνοντα τὸ ἔργον τῆς ὑγιοῦς παιδαγωγίας καὶ μορφώσεως. Ἀλλ᾿ ὑπάρχει καὶ πολέμιος συστηματικώτερον ἀντιπράττων εἰς τὴν προσπάθειαν τοῦ Σχολείου. Εἶναι δὲ τοσούτῳ μᾶλλον ἐπικίνδυνος ὅσῳ ἀσφαλέστερον εἰσχωρεῖ εἰς τοὺς μαθητικοὺς κύκλους μὲ τὸ προσωπεῖον τοῦ φίλου καὶ ἐξαπατᾷ τὴν ἄπειρον ἡλικίαν.

Ἄψογος εἰς τὴν ἐξωτερικὴν παράστασιν, ἐπίχαρις εἰς τοὺς τρόπους, κομψὸς καὶ θελκτήριος εἰς τὴν λεκτικὴν ἔκφρασιν, προθύμως προσφέρει τὴν φιλίαν καὶ τὴν ἀναστροφήν του εἰς τὴν ἀνύποπτον νεότητα. Μὲ ἦθος χαρωπὸν καὶ ἐράσμιον ἢ ὑπερήφανον καὶ σοβαροφανές, κατὰ τὰς περιστάσεις, προσέρχεται νὰ ποικίλῃ μὲ διηγήσεις εὐχαρίστους τὴν ἀνίαν τῆς σχολικῆς ἐργασίας, ἢ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν φιλομάθειαν μὲ γνώσεις ἐνδιαφερούσας. Διότι, ὡς ψιθυρίζει μὲ σοβαροφάνειαν, εἶναι κάτοχος ὅλων τῶν μυστικῶν τῆς ζωῆς, γνωρίζει γεγονότα καὶ πράγματα, τὰ ὁποῖα ὀφείλει νὰ διδαχθῇ ἡ σπουδάζουσα νεότης, ἂν θέλῃ νὰ ἀποκτήσῃ τὴν μόρφωσιν τῆς ἐποχῆς!

Καὶ ἐπειδὴ εἰς τὰς τρυφερὰς συνειδήσεις, τὰς διασῴζούσας τὰ σπέρματα τῆς καλῆς ἀγωγῆς καὶ τῆς ὑγιοῦς διδασκαλίας, εἶναι δυνατὸν νὰ προκληθῇ ἀντίδρασις, ὁ αὐτόκλητος φίλος, μὲ τὴν χαρακτηρίζουσαν τὴν ἀγυρτείαν δεξιότητα προσαρμόζεται πρὸς τὴν κατάστασιν καὶ λαμβάνει ὅλα τὰ ἐνδεδειγμένα μέτρα διὰ νὰ ἐμφανίσῃ ἀνωδύνους τὰς δηλητηριώδεις εἰσηγήσεις του.

Ἐὰν ἡ συνομιλία περιστρέφεται περὶ τὰ θρησκευτικά, δὲν λησμονεῖ τὴν ἐπιβαλλομένην ἐπιφύλαξιν εἰς τὰς ἐκφράσεις, ὑπὸ τὰς ὁποίας ὅμως, ὡς ὑπὸ πέπλον διαφανῆ, τεχνηέντως διαφαίνεται τοῦ σαρκασμοῦ τὸ μειδίαμα καὶ ὁ οἶκτος τῆς ἀποδοκιμασίας.

Ὑποκρίνεται τὸν ἱστοριοδίφην. Ὑπὸ δὲ τὸ πρόσχημα τοῦ θαυμασμοῦ πρὸς τὰς μεγάλας πράξεις τοῦ παρελθόντος, τὰ μὲν ἱστορικὰ γεγονότα ἐμφανίζει ὡς ἐκφάνσεις χυδαίου ἐγωϊσμοῦ καὶ προσωπικῆς φιλοδοξίας, τὰ δὲ διάφορα ἰδεολογικὰ ρεύματα ὡς ἀγῶνας οἰκονομολογικούς, διὰ νὰ ἀπογυμνώσῃ πᾶσαν πρᾶξιν ἡρωϊκήν, πᾶσαν εὐγενικὴν προσπάθειαν τῆς ὑψηλῆς ἰδέας καὶ ἐννοίας της.

Ὑποδύεται ἔπειτα τὸν ἐπιστήμονα καὶ ἐπισωρεύει ὅλα τὰ ἀληθοφανῆ ἐπιχειρήματα τῆς πλάνης διὰ νὰ συκοφαντήσῃ ὡς προλήψεις ἀναξίας τοῦ αἰῶνος τὰς ἁγιωτέρας πεποιθήσεις. Ἡ ἀρετὴ παρίσταται ὡς λόγος κενός, ὡς ἄσκοπος καὶ γελοία προσπάθεια, τὸ δὲ καθῆκον ἀπογυμνούμενον τῆς ἠθικῆς ἀξίας του καὶ ὡραιότητος ἐμφανίζεται ὑπὸ τὴν εἰδεχθῆ μορφὴν ἀνηλεοῦς βασανιστοῦ.

Ὡς θέμα τῆς ὑπούλου συνεντεύξεως λαμβάνεται πολλάκις καὶ ἡ τέχνη. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἐπιζητηθῇ ἡ κάθαρσις καὶ ἡ ἀνύψωσις τοῦ πνεύματος ἐν τῇ θεωρίᾳ τοῦ καλοῦ, ἐπιδιώκεται ἡ ἀφύπνισις καὶ ἡ θεραπεία κατωτέρων ἐνστίκτων.

Καὶ ὁ ὕπουλος φίλος προχωρεῖ βραδέως μὲν καὶ μετ' ἐπιφυλάξεως, ἀλλ' ἀσφαλῶς εἰς τὸ καταχθόνιον ἔργον του. Εἶναι δὲ τοῦτο ἡ ἐπιστίλβωσις τῆς πλάνης μὲ τὸ ψιμμύθιον τῆς ἀληθοφανείας καὶ ἡ παραμόρ-

φωσις τῆς ἀληθείας μὲ τὸ ὕποπτον ἐπίχρισμα τοῦ ψεύδους. Μὲ τὴν πρόφασιν τῆς ἀνυψώσεως εἰς νέας σφαίρας Προόδου καὶ Πολιτισμοῦ, τείνει νὰ καταρρίψῃ ὅ,τι σεμνὸν καὶ ἱερὸν ὑπάρχει διὰ τὸν ἄνθρωπον.

Ταλαίπωρος νεότης! Ἀλλοίμονον, ἐὰν δὲν ἔχῃς τὴν δύναμιν νὰ ἀποφύγῃς τὴν ὕπουλον φιλίαν του! Τὸν ἐνθουσιασμὸν τῆς πίστεώς σου θὰ ἀντικαταστήσῃ ἡ παγερὰ ἀμφιβολία, τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς, τὴν τόσον εὐάρμοστον πρὸς τὴν ἡλικίαν σου, ἡ ἀδιαφορία, τὴν φιλομάθειάν σου ἡ νοσηρὰ περιέργεια.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ σοὶ ὀνομάσω τὸν ἐπικίνδυνον φίλον σου; Εἶναι τὸ ἀκατάλληλον διὰ τὴν ἀτελῆ ἀκόμη κατάρτισίν σου βιβλίον, τὸ ἐπιλήψιμον βιβλίον μὲ τοὺς ἐπαγωγοὺς τίτλους, τῆς Κοινωνιολογίας καὶ τῆς Φιλολογίας, τοῦ ὁποίου τὸ περιεχόμενον ἐκλαμβάνεις ἐν τῇ ἀπειρίᾳ σου ὡς τὸ ἀπαραίτητον συμπλήρωμα τῆς ἐκκλησιαστικῆς μορφώσεώς σου.

Ἡ πολυμάθεια! Ἰδοὺ τὸ δελεαστικὸν ἐπικάλυμμα τοῦ φθοροποιοῦ βιβλίου! Ἰδοὺ ἡ πρόχειρος δικαιολογία ὑπὸ τὴν ὁποίαν συνήθως κρύπτεται ἡ ἄφρων περιέργειά σου!

«Οὐδέποτε μοὶ συνέβη νὰ ἀναγνώσω βιβλίον ἀντίθετον πρὸς τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰ διδάγματα τῆς ὑγιοῦς Φιλοσοφίας, χωρὶς νὰ προσφύγω εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφὴν καὶ τὰ δόγματα τῆς ὑγιαινούσης διδασκαλίας. Τί θὰ γίνωσιν οἱ ἄφρονες ἐκεῖνοι νέοι τοῦ αἰῶνός μας, οἱ τὰ πάντα περιεργαζόμενοι, οἱ ζητοῦντες νὰ ἀναγνώσωσι τὰ πάντα, χωρὶς καμμίαν προσοχὴν καὶ προφύλαξιν; Καὶ μόνη ἡ σκέψις αὕτη μοὶ προκαλεῖ φρίκην».

Τὴν εὔλογον ταύτην ἀνησυχίαν ἑνὸς ἐκλεκτοῦ ἐκπροσώπου τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης περὶ ὑμῶν τῶν ἀποτελούντων τὴν διάδοχον γενεὰν συμμεριζόμεθα ἰδίᾳ ἡμεῖς οἱ διδάσκαλοι, οἱ ἐμπεπιστευμένοι τὴν διαπαιδαγώγησίν σας, οἱ καὶ ἀμεσώτερον διαπιστοῦντες παρ' ὑμῖν τὴν κακὴν ἐπίδρασιν τῆς ἐλευθέρας καὶ ἀδιακρίτου ἀναγνώσεως.

Διότι ἡ ἐρασιτεχνικὴ ἐκείνη μελέτη, ἡ τόσον σήμερον ἐπιτηδευομένη, πρὸς τὴν ὁποίαν φέρεσθε, οὐδεμίαν μὲν βάσιμον καὶ μόνιμον γνῶσιν παρέχει, προώρως δὲ καλλιεργουμένη λεληθότως σᾶς ἀπομακρύνει τῆς Ἀληθείας καὶ ἐκθέτει τὰς ἀκαταρτίστους ψυχάς σας εἰς τὸν κίνδυνον τοῦ σκεπτικισμοῦ, τοῦ θεωρητικοῦ καὶ τοῦ πρακτικοῦ. Οἱ εἰς ταύτην ἐνασμενιζόμενοι δὲν ἀποβλέπουσι εἰς τὴν μόρφωσιν ὡρισμένων πεποιθήσεων. Ὀλίγον ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν ἀξίαν τῶν ἰδεῶν. Ἀρκοῦνται εἰς τὴν ἁπλῆν γνωριμίαν των. Δι' αὐτοὺς ἡ μελέτη, ἡ διανόησις, δὲν εἶναι ἡ πνευματικὴ ἐκείνη ἐργασία, ἡ ἔχουσα ὡρισμένον στόχον ἐπὶ τοῦ πνευματικοῦ καὶ τοῦ ἠθικοῦ ἐδάφους, ἀλλ' ἁπλῆ παιδιὰ τοῦ πνεύματος. Σκοπός των δὲν εἶναι ἡ ἀναζήτησις καὶ ἡ πρόσληψις τοῦ ἀληθοῦς, τοῦ ἀ-

γαθοῦ πρὸς ἀνάπτυξιν καὶ τελειοποίησιν τοῦ βίου, ἀλλ' ἡ φιλοπερίεργος ἔρευνα. Καὶ εἶναι ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην οἱ μὴ ἐργαζόμενοι ἀλλὰ περιεργαζόμενοι κατὰ τὸν Ἀπόστολον. Εὑρίσκουσι προτιμότερον νὰ δοκιμάζωσιν ὅλους τοὺς καρποὺς τῆς γνώσεως παρὰ νὰ καταπονῶσι τὸ πνεῦμά των μὲ τὴν διάκρισιν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς πλάνης. «Καὶ τί ἐστιν ἀλήθεια; — ἐρωτῶσι μὲ σαρκασμόν. — Δὲν ὑπάρχει κατ' οὐσίαν οὔτε ἀληθές, οὔτε ψευδές. Παντὸς πράγματος μέτρον ὁ ἄνθρωπος. Αἱ ὀρέξεις του εἶναι καὶ πρέπει νὰ εἶναι οἱ μόνοι ρυθμισταὶ τῆς ζωῆς...».

Καὶ τὸ συμπέρασμα; Θρησκεία, πατρίς, ἀρετή, καθῆκον, ἀλήθεια, ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὑψηλὰ ἰδεώδη ὑπὸ τὰς δημιουργικὰς ἐμπνεύσεις τῶν ὁποίων ἐμεγαλούργησεν ἡ ἀνθρωπότης, εἶναι ψεύδη κατὰ συνθήκην. Ἰδοὺ τὸ κατάντημα τῆς ἀχαλίνου καὶ ἀδιαφόρου ζητήσεως. Ὅταν θεωρῇ τις τὰ πάντα ἐξ ἴσου προσοχῆς ἄξια καὶ μελέτης, ἀσυναισθήτως γίνεται ἀδιάφορος πρὸς τὸ ἀληθές. Καὶ τότε ἡ ζωὴ ἀντὶ νὰ πτερυγίζῃ πρὸς τὰ ὕψη ἕρπει ἐπὶ τῆς ὕλης χωρὶς ὁρμήν, χωρὶς ἀξίαν, χωρὶς ὡραιότητα.

Φυλάττεσθε λοιπόν, μαθηταί, ἀπὸ τὰ φθοροποιὰ βιβλία. Διανοίξατε τὰς καρδίας σας εἰς τὰς ζωογόνους πνοὰς τῆς θρησκείας, εἰς τὴν ἀνταύγειαν ἐκείνην τοῦ θείου, ἡ ὁποία καλεῖται ἀληθές, καλόν, μέγα. Περικλείσατε εἰς τὰς ψυχάς σας τὰς γνησίας καὶ ἀνεπιτηδεύτους ἐκείνας ὡραιότητας, τὰς ὁποίας σᾶς ἀποκαλύπτουσιν ἡ Ἱστορία, ἡ Φιλολογία, ἡ Ποίησις ἡ Τέχνη. Προσκομίζετε πάντοτε τὸν θαυμασμόν σας ὡς λατρείαν ἁγιαστικὴν πρὸς τὸ μεγαλεῖον τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἀποκαλύπτεται εἰς τὰ μεγάλα καὶ θαυμαστὰ ἔργα του, τὰ περιβάλλοντα τὴν ζωήν μας, πρὸ τῶν ὁποίων ἔκλιναν τὸ γόνυ τῆν ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος τὰ μεγαλύτερα καὶ ἐκλεκτότερα πνεύματα.

Μὴ ὁμοιοῦσθε πρὸς τοὺς ἀνθρώπους τῆς κατωτέρας, τῆς ἐλαφρᾶς ζωῆς. Διέρχονται τὴν νεότητά των, μίαν νεότητα ἄτονον καὶ στεῖραν, ἐν μέσῳ τόσων ἡρωϊσμῶν πάσης φύσεως, ἐν μέσῳ τόσων ὑψηλῶν καὶ διδακτικῶν θεαμάτων, χωρὶς τὸ βλέμμα των νὰ φωτίζηται εἰς τὴν ἐνατένισιν τῶν ὑπερτέρων ἀγαθῶν, χωρὶς νὰ αἰσθάνωνται τὴν ἱερὰν ἐκείνην φρικίασιν ἡ ὁποία καθαίρει καὶ ἀνυψώνει τὴν ψυχήν. Ἀποτροπιάζονται πᾶν τὸ σοβαρὸν καὶ σπουδαῖον, ἰδίᾳ ὁσάκις παρίσταται ὑπὸ τὴν μορφὴν τοῦ αὐστηροῦ καθήκοντος, τὰ πάντα θεωροῦντες καὶ κρίνοντες ἐν τῇ ἀσεβείᾳ καὶ τῇ ματαιότητί των ὑπὸ τὴν ἔποψιν τοῦ τερπνοῦ καὶ εὐχαρίστου. Ἡ νωθρότης τοῦ πνεύματος καὶ ἡ ἀτονία τῆς βουλήσεως, μοιραῖαι ἀκολουθίαι μιᾶς τοιαύτης ζωῆς, εἶναι τὰ μόνα ἐφόδια μὲ τὰ ὁποῖα εἰσέρχονται ἔπειτα εἰς τὸ κοινωνικὸν στάδιον.

Πρὸ παντὸς μὴ ὁμοιοῦσθε πρὸς τοὺς ἀσεβοῦντας κατὰ τῶν ἱερῶν καὶ τῶν τιμίων, οἱ ὁποῖοι ὅταν εὑρεθῶσιν ἀντιμέτωποι πρὸς τὰ μεγάλα ἰδανικὰ τῆς Ἀνθρωπότητος δὲν αἰσθάνονται κἄν τὴν δύναμιν νὰ τὰ χαιρετίσωσι τουλάχιστον μὲ τὸ μειδίαμα ἐκεῖνο τῆς καλωσύνης, μὲ τὸ ὁποῖον χαιρετίζει τις ἕνα καλὸν φίλον του.

Ἐν Χάλκῃ, τῇ 25ῃ Σεπτεμβρίου 1936.

† Ο ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ ΑΙΜΙΛΙΑΝΟΣ
Σχολάρχης τῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς.

ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΑΠΟ ΤΗΣ ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΗΣΕΩΣ ΤΟΥ Ι. ΝΑΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ Ι. ΑΓΙΑΣΜΑΤΟΣ ΤΗΣ Ι. ΜΟΝΗΣ ΒΑΛΟΥΚΛΗ

Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἑκατονταετίας (Φεβρουάριος 1835—Φεβρουάριος 1935) ἀπὸ τῆς τελευταίας ἀνοικοδομήσεως τοῦ ἱ. Ναοῦ καὶ τοῦ ἱ. Ἁγιάσματος τῆς παλαιφάτου Ἱερᾶς Πατριαρχικῆς καὶ Σταυροπηγιακῆς Μονῆς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Βαλουκλῆ, ἐγκριθέντος ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὅπως τὸ εὔσημον τοῦτο Ἰωβηλαῖον τοῦ σεπτοῦ Προσκυνήματος τιμηθῇ καὶ ἐξαρθῇ ἐπαξίως πρὸς τὸν ὃν ἅγιον καὶ μέγαν τοῦτο ἐξυπηρετεῖ σκοπὸν καὶ προορισμόν, ἐγκαίρως διωρίσθη Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν σεβ. Μητροπολιτῶν Σάρδεων καὶ Πισιδίας κ. Γερμανοῦ καὶ Ἴμβρου καὶ Τενέδου κ. Ἰακώβου, ἵνα, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τῶν Ἐπιτρόπων τῆς ἱ. Μονῆς καὶ ἀντιπροσώπων τῆς Ἐφορίας τῶν Νασοκομείων Βαλουκλῆ, διοργανώσῃ τὰ κατὰ τὸν ἑορτασμόν.

Ἐγένετο δὲ ὁ πανηγυρικὸς οὗτος ἑορτασμὸς τῇ 27ῃ τοῦ παρόντος μηνός, τελεσθείσης, ἐξ ἀποφάσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἐν τῷ Ναῷ τῆς ἱ. Μονῆς ἐκτάκτου Πατριαρχικῆς καὶ Συνοδικῆς Λειτουργίας, καθ' ἣν μετὰ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος συνελειτούργησαν οἱ σεβασμιώτατοι Μητροπολῖται Προύσης Πολύκαρπος, Πριγκηπονήσων Θωμᾶς, Σάρδεων καὶ Πισιδίας Γερμανός, Ἴμβρου καὶ Τενέδου Ἰάκωβος, Εἰρηνουπόλεως Κωνσταντῖνος, Λαοδικείας Δωρόθεος, Φιλαδελφείας Αἰμιλιανὸς καὶ Αἴνου Γερμανός.

Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ἀπ' ἄμβωνος ὁ πανοσιολογ. ἀρχιμ. κ. Χρυσόστομος Κορωναῖος, καθηγητὴς τῆς Βιβλικῆς Θεολογίας καὶ τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου ἐν τῇ Ἱερᾷ Θεολογικῇ ἐν Χάλκῃ Σχολῇ, ἐν γλαφυρότητι καὶ λόγου δυνάμει ἐκθεὶς τὰ κατὰ τὴν ἱ. Μονὴν καὶ ἐξάρας τὸν ὑπ' αὐτῆς ἐπιδιωκόμενον φιλανθρωπικὸν σκοπόν.

Μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν, καθ' ἣν ἡ Α. Θ. Παναγιότης, κατὰ τὴν εἴσοδον τῶν Τιμίων Δώρων, ηὐχήθη ὑπὲρ τῶν ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένων ἀοιδίμων ἱδρυτῶν, κτιτόρων, ἀνακαινιστῶν, ἡγουμένων, μοναχῶν καὶ ἐπιτρόπων τῆς ἱ. Μονῆς, ἔτι δὲ καὶ ὑπὲρ τῶν ἀειμνήστων εὐεργετῶν, δω-

ρητῶν καὶ συνδρομητῶν τῶν Εὐαγῶν καὶ Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων αὐτῆς, ὡδηγήθη ἐπισήμως ἡ Α. Θ. Παναγιότης εἰς τὴν εὐτρεπισθεῖσαν ἐπίσημον αἴθουσαν τῶν ὑποδοχῶν ἐν τῷ νεοδμήτῳ ἐπὶ τούτῳ κτιρίῳ ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς ἱ. Μονῆς. Ἐνταῦθα ἐν πρώτοις προσεφώνησεν Αὐτὴν ὁ σεβ. Μητροπολίτης Αἴνου κ. Γερμανός, ὡς ἀρχιερατικῶς Προϊστάμενος καὶ Ἡγούμενος τῆς ἱ. Μονῆς, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀπήντησε δι' ὀλίγων εὐχαριστοῦσα.

Ἀκολούθως ὁ σεβ. Μητροπολίτης Σάρδεων καὶ Πισιδίας κ. Γερμανός, ἐν τῇ ἰδιότητι αὐτοῦ ὡς προέδρου τῆς Συνοδικῆς Διοργανωτικῆς τοῦ ἑορτασμοῦ Ἐπιτροπῆς, ὑπέμνησεν ἐν ὀλίγοις τὰς γενομένας κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας ἀνακαινίσεις τῆς ἱ. Μονῆς καὶ τῶν ἐν αὐτῇ καθ' ἕκαστα τμημάτων, ἰδιαιτέρως δὲ τὰ τῆς πρὸ ἑκατονταετίας ἀνοικοδομήσεως τοῦ ἱ. Ναοῦ καὶ τοῦ ἱ. Ἁγιάσματος αὐτῆς, καὶ ἐπεκαλέσθη τὴν εὐλογίαν τοῦ Πατριάρχου, ὡς ὑπάτου Ἡγουμένου τῆς ἱ. Μονῆς, ἐπὶ τοὺς ἐργαζομένους ἐν αὐτῇ καὶ ἐν τοῖς Νοσοκομείοις Βαλουκλῆ.

Ἐκ μέρους τῆς Ἐφορίας τῶν Νοσοκομείων ὡμίλησεν ὁ πρόεδρος αὐτῆς κ. Λάζ. Κιουρκτσόγλους, ἐνδιατρίψας ἰδιαιτέρως περὶ τὸ ἔργον τῆς ἐκ βάθρων ἀνοικοδομήσεως τοῦ ἱ. Ναοῦ ἐπὶ τοῦ ἀρχικοῦ αὐτοῦ ἐμβαδοῦ τῶν 704 πήχεων, καὶ ἰδιαιτέρως μνησθεὶς τοῦ γεγονότος ὅτι ἐνεργείαις τοῦ ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς ἱ. Μονῆς νῦν ἀναπαυομένου ἀοιδίμου ἐφόρου Ἰωάννου Φάχρη, αἱ πρόσοδοι τοῦ βακουφίου τοῦ παλαιοῦ ἱ. Ναοῦ τῆς Παναγίας Βαλουκλῆ δι' ἀφιερωτηρίου προσηρτήθησαν εἰς τὸν ἱ. Ναὸν καὶ τὰ Νοσοκομεῖα. Ἐν τέλει ὁ κ. πρόεδρος ηὐχαρίστησε θερμῶς καὶ εὐγνωμόνως τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ἐπὶ τῇ γενομένῃ Πατριαρχικῇ καὶ Συνοδικῇ Λειτουργίᾳ καὶ ἐπὶ ταῖς ἀναπεμφθείσαις ὑπὲρ ζώντων τε καὶ τεθνεώτων εὐχαῖς.

Εἰς ταῦτα ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀπήντησε διὰ τῶν ἑξῆς:

« Ἤλθομεν ἐνταῦθα ὡς ὁ κύριος καὶ ἀνώτατος Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ἵνα μετὰ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τελέσωμεν τὴν Πατριαρχικὴν καὶ Συνοδικὴν λειτουργίαν ἐπὶ τῷ ἑορτασμῷ τῆς ἑκατονταετηρίδος τῆς τελευταίας ἀνοικοδομήσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ἧς αἱ πρόσοδοι εἶναι ὡρισμέναι διὰ Σιγιλλίων Πατριαρχικῶν νὰ παρέχωνται εἰς τὰ εὐαγῆ ἡμῶν Καταστήματα, πρὸς περίθαλψιν καὶ νοσηλείαν τῶν πασχόντων καὶ δεομένων σωτηρίας καὶ ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῶν πόνων αὐτῶν.

Οἱ πάντες σήμερον ζῶμεν ἐντὸς πλαισίου ζωῆς διανυομένης ὑπὸ συνθήκας αἱ ὁποῖαι περιορίζουσι τὴν κίνησιν καὶ δρᾶσιν τῆς φιλανθρωπίας, λόγῳ τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν μετρίαν αὐτὴν διαβίωσιν αἰσθανόμεθα πάντες τὴν ὑποχρέωσιν καὶ ἔχομεν τὴν εὐγενῆ φιλοτιμίαν νὰ ἐπιδιώξωμεν τὴν ἐν εἰρήνῃ καὶ ἡσυχίᾳ ἐπιτέλεσιν τοῦ ἱεροῦ καθήκοντος

τῆς φιλανθρωπίας ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεων ἡμῶν, ὑπὸ τὴν πατρικὴν προστασίαν τῆς ἐφ' ἡμᾶς τεταγμένης ὑψηλῆς καὶ φιλοπροόδου Κυβερνήσεως. Ὑπὸ τὴν στοργικὴν πατρικότητα τῆς Κυβερνήσεως ἡμῶν, ἥσυχοι καὶ ἀνενόχλητοι, ἀλλὰ καὶ ἐν πάσῃ ἀφ' ἡμῶν νομοταγείᾳ, ἐπιζητοῦμεν τὴν εὐημερίαν ἡμῶν εἴτε ὡς ἄτομα, εἴτε ὡς σωματεῖα, εἴτε ὡς εὐαγῆ ἱδρύματα.

Ἀσχολούμενοι καθηκόντως περὶ τὰ ἰδιαίτερα ἡμῶν εὐαγῆ ταῦτα Ἱδρύματα φιλοτιμούμεθα νὰ διατηρήσωμεν ὡς ἐμπρέπει αὐτά, τὸ ἀτελὲς αὐτῶν βελτιοῦντες καὶ ὑπὲρ αὐτῶν ἐκδαπανώμενοι εὐαγγελικῶς καὶ χριστομιμήτως. Ὑπὲρ αὐτῶν στοργικῶς καὶ προθύμως δίδοται τὸ χρῆμα τοῦ πλουσίου καὶ ὁ ὀβολὸς τοῦ πτωχοῦ. Εἰς τὴν πάνσεπτον Ἱερὰν ταύτην Μονὴν προσφέρονται τὰ εὐλαβῆ ἀναθήματα καὶ αἱ εὐδιάθετοι προσφοραὶ τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν, ἵνα καὶ δι' αὐτῶν ἐνισχύηται καὶ προάγηται τὸ μέγα ἔργον τῆς εὐποιΐας, ὅπερ ἐπιτελεῖται ἐν τοῖς παρακειμένοις Φιλανθρωπικοῖς Καταστήμασιν ἡμῶν διὰ τῆς εὐγενοῦς φιλοτιμίας καὶ προθυμίας τῆς εὐσεβοῦς ὁμογενείας.

Ὁ ἑορτασμὸς τοῦ Ἰωβηλαίου τῆς ἱστορικῆς καὶ παλαιφάτου Μονῆς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, πρὸς ὃν ἀγαλλόμενοι ἐσπεύσαμεν σήμερον, ἐκδηλοῦντες τὰ αἰσθήματα τῆς λατρείας, τῆς εὐλαβείας καὶ τῆς εὐσεβείας ἡμῶν πρὸς τὴν χάριν τῶν ἰαμάτων τῆς σεπτῆς Μονῆς, ἐγένετο ἵνα ἡ ὁμογένεια ἀθρόα προσέλθῃ καὶ συμμετάσχῃ ἀπὸ κοινοῦ τῆς ἐξ αὐτοῦ ἱερᾶς συγκινήσεως, εἰς ἔξαρσιν μὲν τοῦ σπουδαίου γεγονότος τῆς γενομένης πρὸ ἑκατονταετίας διὰ τῆς φιλοτιμίας τῶν πατέρων ἡμῶν ἀνοικοδομήσεως τῆς πανσέπτου Μονῆς, εἰς διαδήλωσιν δὲ εὐκαίρως καὶ τῆς ἀείποτε πολλῆς καὶ ἰδιαιτέρας πάντων ἡμῶν στοργῆς καὶ τιμῆς πρὸς τὸ ἱ. Σκήνωμα καὶ πρὸς τὰ εἰς ἃ τοῦτο εἶνε ἀφιερωμένον εὐαγῆ καὶ τίμια τῆς εὐποιΐας Ἱδρύματα, τὰ περιώνυμα ἡμῶν Νοσοκομεῖα τοῦ Βαλουκλῆ, ἔνθα θεοφιλῶς καὶ θεαρέστως ἀσκεῖται ἀδιασπάστως τὸ ἔργον τῆς φιλανθρωπίας, καὶ πέραν ἔτι τῶν ὁρίων τοῦ δυνατοῦ καὶ πέραν τῶν ὁρίων τοῦ ἰδίου κύκλου ἐπεκτεινόμενον καὶ ἐπιδαψιλευόμενον. Οἷον ἀγλάϊσμα καὶ καύχημα διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν τυγχάνει ἡ Ἱερὰ αὕτη Μονὴ καὶ οἷος κόσμος καὶ δόξα κοινὴ εἶνε τὰ ἃ αὕτη σήμερον ἐξυπηρετεῖ εὐαγῆ τῆς εὐποιΐας Καταστήματα!

Ἀπονέμομεν ἐκ βάθους ψυχῆς καὶ καρδίας ἐπαίνους δικαίους καὶ εὐχαριστίας τοῖς ἐν ζήλῳ ἱερῷ διοργανώσασι τὸν πάνδημον τοῦτον ἑορτασμόν. Οἱ προλαλήσαντες ἐξέθηκαν ὡς προσῆκε τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν δρᾶσιν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ ἀνέλυσαν τὴν ζωὴν καὶ τὴν κίνησιν τῶν τελουμένων δι' αὐτῆς ὑπὲρ τῶν εὐαγῶν Ἱδρυμάτων. Ἐν δυνάμει λόγου καὶ κομψότητι γλώσσης, ἀξίᾳ τοῦ ἑορταζομένου σεπτοῦ Ἰωβηλαίου, εἶπον ἤδη

οὗτοι μεθ' ἱερᾶς ἐξάρσεως καὶ ψυχικοῦ ἐνθουσιασμοῦ τὰ προσήκοντα, πλέξαντες δικαίους στεφάνους τιμῆς εἰς τὴν ἀπ' αἰώνων σημασίαν καὶ τὸ ἔργον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καὶ εἰς τὴν ἐξόχως μεγάλην καὶ εὐεργετικὴν δρᾶσιν τῶν εὐαγῶν Καταστημάτων.

Ὡς Πατριάρχης ἡμεῖς καὶ μεθ' ἡμῶν οἱ Ἅγιοι Συνοδικοί, μνημονεύοντες ἐν τῇ παρούσῃ εὐσήμῳ στιγμῇ πάντων τῶν μέχρι σήμερον ἐργασθέντων καὶ κοπιασάντων ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ καὶ τοῖς εὐαγέσι Καταστήμασι καὶ εὐχὰς πρὸς τὸν Κύριον ὑπὲρ αὐτῶν ἀναπέμποντες, αἰτούμεθα παρὰ Θεοῦ ἵνα ἡ χάρις Αὐτοῦ εἰς τὸν αἰῶνα σκέπῃ καὶ προστατεύῃ ἐκείνην τε καὶ ταῦτα, περιφρουροῦσα καὶ προάγουσα ἀμφότερα καὶ εἰς τὴν πρέπουσαν διατηροῦσα ὑπόστασιν καὶ ἀδιάσειστον πάντοτε εὐστάθειαν.

Εὐχαριστοῦμεν ἰδιαιτέρως τὴν σεβασμίαν Διοργανωτικὴν Ἐπιτροπήν, τὴν μετὰ προθυμίας καὶ ἱεροῦ ζήλου ἐργασθεῖσαν ἀόκνως εἰς τὴν τελείαν ὀργάνωσιν τῆς παρούσης ἑορτῆς. Εὐχαριστοῦμεν εὐκαίρως ἐπὶ τῇ δεδομένῃ ἀφορμῇ τοὺς ἀξιοτίμους Ἐφόρους τῶν Καταστημάτων καὶ τοὺς Ἐπιτρόπους τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, τοὺς προφρόνως πεφορτισμένους τὴν παντοειδῆ φροντίδα περὶ τῶν ἱερῶν ἱδρυμάτων καὶ κοπιῶντας ζηλωτῶς καὶ συντελοῦντας εἰς τὴν εὐστάθειαν καὶ τὴν προαγωγὴν αὐτῶν. Εὐχαριστοῦμεν τὴν ὁμογένειαν ἅπασαν, τὴν ἱλαρῶς συντρέχουσαν εἴτε διὰ τοῦ ταλάντου τοῦ πλουσίου εἴτε διὰ τοῦ ὀβολοῦ τῆς χήρας εἰς τὸ μέγα ἔργον τῆς Φιλανθρωπίας, τὸ τελούμενον ἐν τοῖς εὐαγέσι Καταστήμασιν. Εὐλογοῦμεν ἐν τέλει πάντας τοὺς συνελθόντας εἰς τὴν πανήγυριν καὶ τελετὴν ταύτην καὶ εὐσεβῶς καὶ φιλογενῶς συμμετασχόντας αὐτῆς.

Καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις ἰδιαιτέραν βαθεῖαν ἐκφράζομεν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν σεβαστὴν ἡμῶν Κυβέρνησιν, ἥτις πατρικῶς προστατεύει τὰς ἑορτὰς ἡμῶν, ὥστε ἐν θρησκευτικῇ ἐλευθερίᾳ νὰ τελῶμεν αὐτὰς ὡς πιστοὶ καὶ ἀφωσιωμένοι πολῖται τοῦ μεγάλου καὶ εὐγενοῦς Κράτους τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας.

Ἡ θεία χάρις διαφυλάττοι πάντας ὑμᾶς».

† ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΑΡΔΕΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΥ

ΣΥΜΒΟΛΗ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΥΣ Κ/ΠΟΛΕΩΣ

ΑΠΟ ΤΗΣ ΑΛΩΣΕΩΣ ΚΑΙ ΕΞΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

67) ΣΑΜΟΥΗΛ Α΄

Ἅμα τῇ ἀπομακρύνσει Ἰωαννικίου τοῦ Γ΄ ἡ προσοχὴ τῆς Ἐκκλησίας ἐστράφη ἀμέριστος πρὸς τὸν μ/την Δέρκων ***Σαμουήλ***, δεδομένου μάλιστα ὅτι «ἕκαστος τῶν ἀρχιερέων καλῶς ἔχων τὰ περὶ τὸν βίον ἀποφεύγει βεβαιότατα τὴν πατριαρχείαν αὐτοῦ τοῦ θρόνου μὲ τὸ νὰ εἶναι δυσβάστακτος διά τε τὰς διοικήσεις καὶ διὰ τὰ ἄλογα ζητήματα τῶν προὐχόντων ἀλλογενῶν τε καὶ ταὐτογενῶν καὶ τὸ δὴ χείριστον ***διὰ τὴν πρὸ ὀφθαλμῶν πτῶσιν***, ***ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σύντροφον μὲ ἐξορίαν***», (Ὑψηλ.). Καὶ οὕτω πάντες «ἀπεποιοῦντο τὸ πρᾶγμα ὡς δυσχερὲς καὶ δυσκατόρθωτον καὶ σχεδὸν ἀδύνατον εἰς αὐτοὺς». Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἀρχικῶς ἄρνησιν ἐπίμονον ἀντέτασσε καὶ ὁ Δέρκων Σαμουὴλ «τὸ μὲν διὰ τὸ τοῦ φρονήματος μέτριον, τὸ δὲ διὰ τὴν δυσχέρειαν τοῦ ἐγχειρήματος ἐν τοῖς νῦν καιροῖς..., ναὶ μὴν καὶ διὰ τὸ φιλήσυχον ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ αὐτοῦ καὶ διὰ τὰ τοῦ γήρατος καὶ τῆς σωματικῆς ἀσθενείας κωλύματα, ὧν ἕνεκα ἁπάντων... ἱκέτευεν ἐπιμόνως παραιτηθῆναι ἡμᾶς τῆς κοινῆς ταύτης ἐν ταῖς ψήφοις καὶ τῇ προσκλήσει ἀξιώσεως καὶ δεήσεως καὶ ὀλοφυρόμενος δακρύων ἠφίει κρουνοὺς ἐκμαλάξαι ἡμᾶς παντὶ σθένει πειρώμενος καὶ ἀπαγαγεῖν τῆς ἀνενδότου ὑπομονῆς». Ἐν τέλει ὅμως «ἔκλινε καὶ ὑπετάγη» καὶ οὕτως ἐξελέγη ὁ Σαμουὴλ ***τῇ 24 Μαΐου 1763***, «καὶ παραστάντες τῷ Ἐπιτρόπῳ τῆς βασιλείας Ραγήπῳ οἵ τε ἐνδημοῦντες ἀρχιερεῖς καὶ οἱ κληρικοὶ μετὰ τοῦ ἐκλεχθέντος πατριάρχου ἔλαβον τὰ καββάδια καὶ ἐπιστρέψαντες ἐνδόξως εἰς τὸ πατριαρχεῖον καὶ

γενομένης τῆς μεταθέσεως ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, ὡς νενόμισται, ἀνευφήμησαν τῇ ***κδ' Μαΐου*** οἰκουμενικὸν πατριάρχην τὸν κύριον Σαμουήλ». Ἐκλογὴ καὶ ἐνθρόνισις αὐτοῦ ἐγένετο αὐθημερόν, ἀναφέρεται δὲ ἀπαγγελθέν: «***1763, μαΐου 24, ἡμέρᾳ σαββάτῳ, μήνυμα εἰς Σαμουὴλ πατριάρχην***» [97]).

Κατὰ τὸν Ὑψηλάντη, ὁ Σαμουὴλ «ἀπελθὼν εἰς τὴν Πόρταν μὲ ὅλον τὸ ἀρχιερατικόν τε καὶ ἱερατικὸν σύστημα διὰ τὴν συνήθη χλαμύδα τὸ πρῶτον ζήτημα ὁποῦ ἐζήτησε παρὰ τοῦ Ἐπιτρόπου Χαδζᾶ-πασσᾶ ἦν τὸ νὰ γένῃ ὁρισμὸς μὲ χάττι-σερίφι διὰ νὰ ***διαιρεθῇ ἡ βοῦλλα τοῦ πατριάρχου εἰς τέσσαρα*** καὶ τὸ μὲν ἓν μέρος νὰ κρατῇ ὁ πατριάρχης, τὰ δὲ λοιπὰ τρία ἄλλοι τρεῖς ἀρχιερεῖς τῶν ἐγκρίτων, καὶ τοῦτο διὰ νὰ μὴν ἠμπορῇ πλέον ποτὲ ὁ πατριάρχης νὰ βουλλώνῃ κανένα ἄρζι διά τινα ὑπόθεσιν ἢ ἐκκλησιαστικὴν ἢ πολιτικὴν τοῦ Γένους χωρὶς τὴν συγκατάθεσιν καὶ θέλησιν τῆς συνόδου καὶ ἀκολούθως νὰ μὴν ἠμπορῇ ἢ νὰ προβιβάσῃ τινὰ εἰς μητροπολίτην ἢ νὰ στείλῃ τινὰ τῶν ἀρχιερέων εἰς τὴν ἐπαρχίαν του χωρὶς κοινὴν γνώμην καὶ συνοδικὴν ἀπόφασιν· ἔγινε λοιπὸν τὸ ***χάττι-σερίφ*** καὶ τοῦ ἐδόθη» [98]).

Κατὰ τὸν Σέργιον Μακραῖον, ὁ Σαμουὴλ «***τῆς μὲν θεοπαραδότου διδασκαλίας καὶ ἀκριβείας τῶν ὀρθῶν δογμάτων καὶ μυστηρίων***

---

97) *Ὑψηλ.* 396—*Σάθα* 244— *Δυοβ.* 112—*Παράρτ.* Κ—ΚΒ'. τόμ. σ. 118.— ὅρα καὶ ἀλλαχοῦ δημοσιευόμενον «*ὑπόμνημα*» τῆς ἐκλογῆς τοῦ Σαμουήλ.

98) *Ὑψηλ.* 397, *Δυοβ.* καὶ *Παράρτ.* Κ—ΚΒ'. ὡς ἀνωτέρω—***Φ. Βαφείδου*** ἐκκλ. ἱστορ. Γ'. β'. σ. 212 — ***Β. Στεφανίδου*** συμβολαὶ εἰς τὴν ἐκκλ. ἱστορίαν καὶ τὸ ἐκκλ. δίκαιον ΚΠολις. 1921 σ. 34 ἑξ.— Ὁποίαν σημασίαν εἶχε τὸ ζήτημα τοῦτο καταφαίνεται ἐκ τῆς ἀπὸ 15 Ἰουνίου 1763 ἐγκυκλίου συνοδικῆς ἐπιστολῆς ἀποσταλείσης καὶ πρὸς τὸν μ)την Δρύστρας Βαρθολομαῖον. Ἐκ ταύτης πληροφορούμεθα ὅτι ὁ σουλτάνος Μουσταφᾶς Γ'. «ἐξέδωκε κραταιὸν ὁρισμὸν καὶ διὰ βασιλικοῦ αὐτοῦ προσκυνητοῦ προστάγματος ἐπρόσταξε καὶ εθέσπισεν ὅτι τὸ ***ἀπὸ τοῦδε*** ἡ πατριαρχικὴ αὐτὴ βοῦλλα νὰ ἦναι κοινή, δηλαδὴ πατριαρχείας καὶ συνόδου, κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἁπανταχοῦ μοναστηρίων καὶ μὲ ὑπογραφὴν τῶν ἐνδημούντων ἐν ΚΠόλει ἁγίων ἀρχιερέων και νὰ τὴν φυλάττῃ εἷς ἐκ τῶν πιστοτάτων ἀδελφῶν ὡς κοινὸν ἐμμανέτιον καὶ ὁπόταν τύχῃ οἱαδή τις χρεια, ἢ ἐκκλ)κὴ καὶ ἀρχιερατικὴ ἢ κοσμικὴ καὶ λαϊκή, διὰ νὰ δοθῇ ἄρζιον εἰς τοὺς πολυχρονίους ἡμῶν αὐθέντας νὰ μὴν δίδεται μήτε νὰ σφραγίζεται μονοπροσώπως παρὰ τοῦ πατριάρχου, ἀλλὰ μετὰ κοινῆς γνώμης και παρουσίας τῶν συναδελφῶν ἀρχιερέων νὰ σφραγίζεται αὐτὸ τῇ τοιαύτῃ σφραγίδι τοῦ κοινοῦ· ὁ ὁποῖος ὁρισμὸς καὶ μὲ τὴν θείαν βοήθειαν ἐτελέσθη εὐτυχῶς, ἐκυρώθη ἰσχυρῶς καὶ ἀπέρασε καὶ κατεστρώθη ὄχι μόνον εἰς τὸ καΐδι τοῦ ἐπίσκοπος καλφασί, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλα καΐδια καὶ καλέμια, διὰ νὰ γείνῃ γνωστὸν πᾶσι τοῖς αὐθένταις ἡμῶν καὶ νὰ μὴν ἠμπορῇ τινας πώποτε νὰ τὸ διασείσῃ καὶ νὰ τὸ ἀνατρέψῃ» (***Ἐκκλ. Ἀλ. Δ'.*** 256-281). ***Σημ.*** ἀντὶ ***ἐπίσκοπος καλφασί,*** ἀναγνωστέον μᾶλλον ***καθ'*** ἡμᾶς: ***ἐπίσκοπος καλεμί.***

τῆς ἀμωμήτου τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίας πρώτην ἐποιεῖτο τὴν προσοχήν, τὴν ἐπιμέλειαν, τὴν συντήρησιν, κατὰ τὴν τῶν θείων διδασκάλων καὶ ἀποστόλων ἀπαράτρεπτον καὶ ἀνόθευτον διαδοχήν, ἑπομένως καὶ τῆς ***εὐκοσμίας τῶν ἠθῶν*** μάλιστα φροντίζων· ἐπεὶ δὲ ἑκάτερον συνίσταται ἐκ τῆς ἑρμηνείας τῶν θείων Γραφῶν ***ὡμίλει μὲν καὶ αὐτὸς ἐπ᾽ ἐκκλησίας*** καὶ ἄλλους διδάσκειν συνέταττε καὶ ***σχολεῖα εὐμαθείας συνίστη*** καὶ πανταχῇ ἐπιβλέπων τοῦ παντὸς ἐποιεῖτο τὸν ὀρθὸν λόγον, μυωπίζων συνεχῶς τοὺς προσιόντας διὰ τῆς συμφύτου τῷ γένει φιλοτιμίας, ὅτι ἡμεῖς ἐσμεν τῶν πάλαι σοφῶν οἱ ἀπόγονοι, εἴπερ ἄρα φιλομαθεῖς καὶ φιλόκαλοι.

Συνορῶν δὲ καὶ τὰς ἔξωθεν μεγάλας χρείας... ***συνέτεινε καὶ συνεκρότει πάντοθεν τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τὰς χρείας τῶν ἁγίων ἀρχιερέων καὶ τῶν ὁμοταγῶν πατριαρχῶν*** εἰς ἑαυτὸν δεχόμενος, εὐφυῶς διεπέραινε καὶ πάντα ἀόκνως διήνυε καὶ ἐπιτυχικῶς ἐπεχείρει, οὐδὲν οὐδὲ τῶν μικρῶν παρεῶν ἀτημέλητον. Πρῶτος γοῦν ἐξ ἰδίων ***κατέβαλε τῆς αὐτοῦ πατριαρχείας τὰ ἔξοδα*** καὶ τὸ ἐπικείμενον χρέος τῷ κοινῷ τῆς μεγάλης ἐκκλησίας ἀπεκούφισε καὶ τὴν εἰς τὰ περιττὰ τῶν ἐκκλησιαστικῶν δαπάνην συνέστειλε· διεκόσμησέ τε καὶ συνέταξεν εὐμελῶς καὶ τὴν περὶ τούτων ληψοδοσίαν, ἵνα καὶ τὴν αἰσχροκέρδειαν κολάσῃ καὶ ἱεροσυλίας πάμπαν διατηρήσῃ ἀμιάντους τοὺς ἐν αὐτοῖς διακονοῦντας καὶ τὰ τῶν ὀρφανῶν καὶ χηρῶν διασώσῃ ἀκίνδυνα, οἰκονομούμενα τῷ κοινῷ, εἴτουν ὀφειλόμενα. Καὶ τοσοῦτον τῆς ἱεροπρεποῦς ἐπεμελεῖτο εὐταξίας καὶ κοσμιότητος, ὥστε μέχρι καὶ ***προσόδων καὶ περιβολῆς καὶ σχήματος τῶν ἐκκλ/κῶν ἐφρόντιζε.*** Τῇ δὲ ἀκριβεῖ διαδικασίᾳ ἀπαραλόγιστον τὸ ἐν τῇ ἀρχῇ ***ἐκκλησιαστικὸν*** ἀποδείξας ***δικαστήριον*** καὶ καταστήσας δραστικωτάτην καὶ ἄφυκτον αὐτοῦ τὴν ἀπόφασιν ἐν τοῖς βιωτικοῖς καὶ τὸ δίκαιον πάντοτε ἐνεργόν, οὐ βίᾳ, οὐ χάριτι, οὐ δυσωπίᾳ οἱουδηποτοῦν προσώπου, οὐ χρήμασι καὶ εἰκαίοις παραλογισμοῖς ἀθετούμενον, οὐδένα τῶν διαφερομένων πρὸς ἀλλήλους χριστιανῶν ἀφῆκεν εἰς τὰ ἔξω ἀφορᾶν δικαστήρια· ***ἀλλὰ καὶ διαφορὰν εἴ ποτέ τις ἔσχεν μετ᾽ ἀλλοθρήσκου αἱροῖτο ἐκεῖνος τὴν ἐπὶ τοῦ τοιούτου κριτηρίου*** διαδικασίαν καὶ τὴν ἀπόφασιν ἔστεργε· πολλάκις δὲ καὶ δι᾽ ὁρισμοῦ βασιλικοῦ προσετάγησαν οἱ διαφερόμενοι περὶ μεγάλων τῇ τούτου εὐθύνῃ» 99).

---

99) ***Σάθα*** 246 ἑξ.— ***Ὑψηλ.*** 397. 410— ***Φ. Βαφείδου*** ἐκκλ. ἱστ. Γ΄. β΄. 209.219— ***Β. Στεφαν.*** ὡς ἀνωτ. σ. 74.— «Ἐσυνείθιζον οἱ πατριάρχαι πρὸ πολλοῦ νὰ ἐβγάλλουν τὸν χρόνον πέντε δίσκους, ἤτοι τὴν ἑορτὴν τῶν Θεοφανείων, τὴν Κυριακὴν τῆς Ὀρθοδοξίας, τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, τῶν Βαΐων καὶ τοῦ Πάσχα καὶ ἔδιδον εἰς αὐτοὺς καὶ ἀρχιερεῖς καὶ ἄρχοντες φλωρία ἀπὸ 10 ἕως 4, ἐσφραγισμένα καὶ ἐπιγεγραμμένα μὲ τὴν βοῦλλαν καὶ τὸ ὄνομα ἑκάστου· ἔδιδε καὶ ὁ χύδην λαὸς

Ἀλλ' ἡ κατάστασις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ πληρώματος αὐτῆς ἐξειλίσσετο κατὰ τρόπον δυσάρεστον καὶ δὴ εἰς βαθμὸν ἐμβάλλοντα εἰς τὸν πατριάρχην σκέψεις μέχρι καὶ παραιτήσεως αὐτοῦ. « Οἱ μὲν οὖν πολλοὶ σὺν τῷ χρόνῳ ἐνόησαν τὰς δυσκολίας τοῦ τοιούτου καιροῦ καὶ τῇ πείρᾳ κατέμαθον τὰ δεινά· ὁ δὲ πάντα νοήμων καὶ συνετὸς κύριος Σαμουὴλ ἐν ἀρχῇ κατιδὼν τὸ πέρας τῶν τοιούτων καὶ τοσούτων πραγμάτων καὶ συνεννοήσας τὰ μεταξὺ παντοδαπὰ κακὰ καὶ εἴπερ ποτε βαρὺν τὸν καιρὸν ἐπιγνοὺς καὶ τὸν κίνδυνον πάντοτε αὐτῷ ἐπιτρέχοντα..... ***διέγνω καὶ ἀπεφάσισεν ὑποχωρῆσαι τῷ θρόνῳ τῷ βουλομένῳ ἀξίῳ μέντοι τοιαύτης ποιμαντορίας*** » (Μακρ.). Πράγματι δὲ διά τε τοὺς ἀνωτέρω γενικοὺς λόγους καὶ διὰ τοὺς ἐναντίον αὐτοῦ πολλάκις παρὰ πολλῶν καὶ διαφόρων ἐπιδοθέντας λιβέλλους «ἀπαυδήσας καὶ ἀηδιάσας... εἶπε τῷ δραγομάνῳ Σούτζῳ τὸ ὅτι δέεται τοῦ Ἐπιτρόπου νὰ δεχθῇ τὴν παραίτησίν του καὶ νὰ τὸν δώσῃ ἄδειαν νὰ καθίσῃ εἰς τὸ σπίτι του τὸ ἐν Θεραπείοις. Τὸν ἀπεκρίθη ὁ Σοῦτζος μὲ ὅρκους φρικτοὺς καὶ εἰς τὴν ζωὴν τῶν τέκνων του πῶς δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ φόβον τινὰ πτώσεως καὶ νὰ πατριαρχεύῃ ἡσύχως· εἶτα ἔωθεν ἀπελθὼν ἀνήγγειλε τῷ Ἐπιτρόπῳ τὸ ὅτι ὁ πατριάρχης ἠξεύρωντας πῶς οἱ ἀρχιερεῖς ἔδωκαν ***μαγζάρι*** κατ' αὐτοῦ ὑποπτεύεται καὶ φοβεῖται τὴν πτῶσίν του καὶ ἐνδέχεται νὰ φύγῃ· ὅθεν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἥτις ***ἦν Νοεμβρίου δ' 1768***, ἀποστείλας ***καταβιβάζει τοῦ θρόνου*** καὶ ἀπάγει εἰς τὸ Γιουμρουῦκι » (Ὑψηλ.). Τὴν ἑπομένην, ἤτοι ***5ην ἰδίου μηνός***, ἀπέστειλε τῇ Ἐκκλησίᾳ τὴν ἀπὸ τοῦ θρόνου ἔγγραφον ***παραίτησιν*** αὐτοῦ καὶ εἶτα διὰ «βασιλείου προσταγῆς εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος ἀπεκομίσθη » [100]).

ὅ,τι ἠδύνατο μέχρι καὶ τοῦ λεγομένου «παρᾶ» πρὸς δὲ καὶ οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ ἱερομόναχοι οἱ ἐμβατοικιάζοντες τὰς ἐκκλησίας τῆς Πόλεως, τοῦ Γαλατᾶ καὶ τοῦ Καταστένου εἶχον χρέος, κατὰ παλαιὰν συνήθειαν, κομίζειν τῷ πατριάρχῃ ἕκαστος αὐτῶν τὴν Ἀπόκρεω ὄρνιθας 20 καὶ τὴν Τυρινὴν καϊμάκια καὶ τὴν ἑορτὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ τῶν Βαΐων ἰχθύας τῶν μεγάλων καὶ τὸ Πάσχα αὐγὰ καὶ ἀρνία καὶ ἀπὸ αὐτὰ ὅλα ἐμοίραζεν ὁ πατριάρχης εἰς ὅλα τὰ ἀρχοντικὰ σπίτια τοῦ Φαναρίου. Φιλότιμος οὖν καὶ μεγαλοπρεπὴς ὁ κὺρ Σαμουὴλ δὲν κατεδέχθη ὅλον τὸν χρόνον νὰ ἐβγάλῃ τοὺς δίσκους, κατήργησε καὶ τὴν κακὴν αὐτὴν συνήθειαν τῆς τελεσφορίας ὀρνίθων τε καὶ τῶν λοιπῶν κατιδὼν ὅτι οἱ ἱερεῖς ὁποῦ τὰ ἔφεραν αὐτὰ μόλις εἶχαν μὲ τί νὰ ζωοτραφοῦν οἱ μὲν μὲ τὰ τέκνα τους, οἱ δὲ ἱερομόναχοι ἑαυτοὺς θρέψαι οὐκ ἠδύναντο. Ἔκτοτε οὖν οὔτε δίσκους ἔβγαζαν πλέον οἱ πατριάρχαι οὔτε ὄρνιθας καὶ τὰ λοιπὰ ζητοῦν παρὰ τῶν πενεστάτων ἱερέων τε καὶ ἱερομονάχων καὶ μακαρίζεται μέχρι τῆς σήμερον διὰ τοῦτο ὁ κὺρ Σαμουὴλ παρὰ πάντων τῶν ἐμβατοικιαζόντων τὰς ἐκκλησίας» (*Ὑψηλ.* σ. 399).

100) *Ὑψηλ.* 406. 407. 413. 414. 416. 419.— *Σάθα* 257 ἑξ. 260. 262.— *Δοσβ.* 114.— Ὅτι τῆς *παραιτήσεως* προηγήθη ἡ ἀπὸ μέρους τῆς *πολιτείας* ἐπιβληθεῖσα

Τὴν ἐξορίαν αὐτοῦ εἰς Ἅγιον Ὄρος διενήργησεν ἡ διοικοῦσα Ἐκκλησία. Ὁ Σαμουὴλ εὐθὺς ὡς ἐπληροφορήθη τὴν «ἐπὶ τὴν ἀκροτάτην περιωπὴν ***ἐγκαθίδρυσιν*** » τοῦ Μελετίου φέρεται γράψας « τῷ τε πατριάρχῃ καὶ τῇ συνόδῳ παρακαλῶν νὰ ἡσυχάζῃ εἰς τὸ σπίτι του», παρὰ ταῦτα ὅμως «οἱ ἀρχιερεῖς καὶ λαϊκοί.... ἐξορίζουσιν ἀνηλεῶς γέροντα καὶ ἀσθενοῦντα λιθιάσει, εἰς τὴν ***Λαύραν τοῦ ἁγιωνύμου Ὄρους*** χαριζόμενοι τῷ δραγομάνῳ Σούτζῳ». Τὴν ἐπὶ τούτῳ βαθεῖαν λύπην καὶ τὸ πικρὸν παράπονον πολλάκις ἐξεδήλωσεν ὁ Σαμουὴλ ἐν οἷς ἔγραφε πρὸς τοὺς ἐν ΚΠόλει ἐξ ἁγίου Ὄρους, ἔνθα κατέφθασε μετὰ ταξείδιον ἐπικίνδυνον 37 ἡμερῶν καὶ ἐν πλήρει χειμῶνι, κατὰ τὰ μέσα Δ)βρίου 1768. Ἐκεῖ μένων ὑπέφερε πολύ, θεωρῶν ἑαυτὸν ὡς ***ἐν εἱρκτῇ κατακείμενον*** ὡς ***πεπυργωμένον καὶ πυργομαχόμενον***, ὡς ***τῇ τῆς Λαύρας φυλακῇ λαύρως*** ἀμειφθέντα, πάντοτε δὲ γράφων καὶ παρακαλῶν ὅπως ἐπιτραπῇ αὐτῷ ἵνα ἐπιστρέψῃ εἰς βασιλεύουσαν ***ἐφησυχάσαι ἔν τινι τῶν προαστείων***, — «πατρίδος μέντοι γε ἐπιθυμεῖν καὶ ἐλευθερίας, οὔτε Θεῷ νεμεσητὸν τοῦτο, οὔτε ἀνθρώποις ψεκτόν, ***ὃ καὶ πάλιν ἀντιβολῶ***· χάριν δ᾽ εἴσομαι τὴν ἀθάνατον τῷ τε παναγιωτάτῳ καὶ τοῖς ἀδελφοῖς καὶ τὸ ζῆσαι μόνον δι᾽ αὐτῶν καὶ τὸ μὴ δι᾽ ἑτέρων» [101]. Ἀλλ᾽ ἐν τέλει εἶδε τὰς ἐνεργείας αὐτοῦ στεφθείσας ὑπὸ ἐπιτυχίας, διότι ἀδείᾳ βασιλικῇ ἐπανῆλθεν τῷ 1770 εἰς ΚΠολιν, «πληρώσας διὰ τὴν ἐλευθερίαν του τῇ ὀθωμανικῇ αὐλῇ ἐξ ἰδίων γρ. 7,500 χωρὶς νὰ βοηθηθῇ μὲ χρηματικὴν βοήθειαν οὔτε παρὰ συγγενῶν οὔτε παρὰ τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου· ἐξεδόθη ἡ ἀθῴωσίς του διὰ τὴν ἄδικον καθαίρεσιν καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸ ἐν Θεραπείοις ὀσπίτιόν του ἡσυχάζων· τοῦ διώρισεν ἡ μεγάλη Ἐκκλησία

πτῶσις αὐτοῦ καταφαίνεται καὶ ἐκ τοῦ ***ὑπομνήματος*** τῆς ἐκλογῆς Μελετίου Β΄. Ὅτι δὲ τὴν πτῶσιν ταύτην προὐκάλεσεν αὐτὴ αὕτη ἡ διοικοῦσα Ἐκκλησία καταφαίνεται καὶ ἐξ ὅσων γράφει ὁ Σαμουὴλ ὡς πρ. ΚΠόλεως «τοῖς ἐν βασιλευούσῃ ἀγαπητοῖς ἀδελφοῖς καὶ συλλειτουργοῖς» σημειῶν τάδε: «... οἱ δὲ παρὰ πάντα νόμον δικαιοσύνης, τῶν αὐτῶν ἅμα κατηγορούντων καὶ μαρτυρούντων καὶ δικαζόντων, ***ἀπολογίας χωρίς, ἐρήμην κατέγνωσαν τοῦ ἀνδρός, ὥστε καὶ ψῆφον ἐπενεγκεῖν φυγῆς ὠμοτάτην*** οὑτωσίν· ἀλλ᾽ εἰ μὲν τὰ παρὰ τῶν νόμων οὐκ ἦν αὐτοῖς ἀρεστά, τὴν γοῦν ***ὑπεκχώρησιν τοῦ ἐν αὐτοῖς ἀρχιερατεύειν τοσαυτάκις ταύτην προβαλλομένου καὶ καθ᾽ ἑκάστην προτείνοντος, πόθῳ τε ἡσυχίας καὶ μελέτης ἔρωτι δεομένου θερμότατα τῶν κοινῶν ἀποστῆναι, τί ἀδύνατον αὐτοῖς ἀποδέξασθαι ἢ τίνι λόγῳ;*** » (***Ἐκκλ. Ἀλ.*** Δ΄. 58).

101) ***Ὑψηλ.*** 419.— ***Ἐκκλ. Ἀλ*** Δ΄. 57. 58. 167. 168. 194, 195. 219.— Τοῦ Σαμουὴλ Χαντζερῆ ἐδημοσιεύθησαν 26 ἐν ὅλῳ ἀνέκδοτοι ἐπιστολαί, καὶ δὴ ὑπὸ ***Μ. Γεδεὼν*** 23 ἐν Ἐκκλ. Ἀλ. Δ΄. 25. 55. 143. 166. 192. 197. 219.— ὑπὸ ***Μ. Πρωτοσυγκέλλου Ἀθηναγόρα*** 1 ἐν Νέῳ Ποιμένι, ἔτος β΄. (1920) σ. 79—καὶ ὑπὸ ***Εὐαγγ. Σαβράμη*** 2 ἐν Ἐπετηρίδι τῆς Ἑταιρ. Βυζ. σπουδῶν τόμ. ΙΑ΄. (1935) σ. 291.

σιτηρέσιον τὸν χρόνον γρ. 2000, τὸ μιρὶ τοῦ Ἀδριανουπόλεως δηλαδή». (Ὑψηλ.) Καθ' ἡμᾶς, ὀλίγον ἀργότερον ἐμφανίζεται διαμένων ἐν Φαναρίῳ [102]).

Ἀλλ' ὁ ἀπράγμων βίος, τὸν ὁποῖον διήρχετο ὁ Σαμουὴλ ἐφησυχάζων καὶ μόνον «τῇ μελέτῃ καὶ ταῖς μούσαις συσχολάσαι ἐπιθυμῶν, κατὰ βίον ταπεινὸν μὲν ἀλλ' ἐλεύθερον, καὶ λιτὸν μὲν ἀνώδυνον δὲ ἢ μᾶλλον εἰπεῖν φιλόσοφον», διεταράχθη κατόπιν ἐνεργειῶν τῆς περὶ τὸν Προύσης Μελέτιον μερίδος στρεφομένης ἐναντίον τοῦ πατριαρχοῦντος τότε Θεοδοσίου Β'. Καὶ ἠκούσθη τότε σουλτανικὸς λόγος ὑπὲρ τοῦ Σαμουήλ, ὅτι δηλ. «***ἦτον ἄξιος πατριάρχης ὁ Σαμουήλ, ἀμὴ δὲν ἐγνώρισαν αὐτοὶ τὴν προκοπήν του***». Ὁ λόγος διεδόθη μετὰ καὶ συστάσεως ὅπως ἐκλεγῇ τὸ β'. ὁ Σαμουήλ, ὅστις ὅμως «διὰ τὴν τοῦ καιροῦ ἀνωμαλίαν, δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῇ τὴν πατριαρχείαν καὶ ἐμήνυσε τῷ Προύσης Μελετίῳ πολλὰ περὶ ὁμονοίας καὶ ἀδελφικῆς συμπνοίας» (Ὑψ.). Ἐδόθη καὶ δευτέρα ἀφορμὴ κατόπιν ἐνεργειῶν καὶ αὖθις τοῦ αὐτοῦ Πρ. Μελετίου καὶ ἐξεδόθη βασιλικὴ προσταγὴ καὶ ἅπαξ καὶ δὶς ὑπὲρ τοῦ Σαμουήλ. «Ταῦτα μαθὼν ὁ Σ. καὶ γνοὺς ὅτι λαλεῖται τὸ ὄνομά του διὰ πατριαρχείαν ἐκρύβη εἰς τὸ σπίτι τῆς δόμνης τοῦ Σκαρλάτου—βόδα Ρωξάνδρας, τὸ ἀντικρὺ τοῦ μετοχίου τοῦ ἁγίου Τάφου» (Ὑψ.) Ἐπηκολούθησε καὶ αὖθις σουλτανικὴ ἐκδήλωσις ὑπὲρ τοῦ Σ. καὶ τότε ὑποχωρησάντων καὶ τῶν περὶ τὸν Πρ. Μελέτιον ὑπεγράφη καὶ ἐσφραγίσθη ὑφ' ὅλων «***τὸ μαγζάρι τῆς ἐκλογῆς***» κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, τὴν ιζ'. Νοεμβρίου. «Ὑπογράψαντες οὖν καὶ βουλλώσαντες ἀπῆλθον συνάμα πρὸς τὸν κύρ Σαμουήλ, κεκρυμμένον εἰσέτι εἰς τὸ σπίτι τῆς δόμνης Ρωξάνδρας, ὅπερ ἔμαθον οἱ ἀρχιερεῖς παρὰ τοῦ κληρικοῦ Βασιλείου, καὶ ἀπήγαγον εἰς τὴν Πόρταν διὰ τὸ σύνηθες καβάδι ***Νοεμβρίου τῇ ιζ'. ἡμέρᾳ Κυριακῇ***» (Ὑψ.) «Ἀναζητήσαντες καὶ εὑρόντες καὶ τὴν κοινὴν σπουδὴν καὶ γνώμην καὶ ἐκλογὴν μὴ παριδεῖν ἱκετεύσαντες ἀναγκαίαν καὶ ἀπαραίτητον αὐτῷ τὴν ἀνάληψιν τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου ἀποδείξαντες παρέλαβον ἑκόντα ἀέκοντα καὶ συνοδεύσαντες παρέστησαν τῷ ἀνθυπάτῳ, λαβόντες τὰ συνήθη καββάδια, καὶ ἐπιστρέψαντες εἰς τὸ πατριαρχεῖον ἀνευφήμησαν τὸ δεύτερον οἰκουμενικὸν πατριάρχην τὸν παναγιώτατον κύριον Σαμουὴλ τῇ ***δεκάτῃ ὀγδόῃ Νοεμβρίου τοῦ ἑβδομηκοστοῦ τρίτου ἔτους***» (Μακρ.) [103]).

Τὰ κατὰ τὴν β' αὐτοῦ ἐκλογὴν ἐσημείωσεν ἀργότερον οὗτος ὁ Σ. ἐφησυχάζων ὡς πρ. ΚΠ. ἐν Χάλκῃ: «Εἰ δὲ καὶ δὶς ἐξαμαρτεῖν οὐκ ἀνδρὸς

---

102) ***Σάθα*** 287—***Ὑψηλ.*** 454. 514. 515.— ***Ἐκκλ. Ἀλ.*** ἔνθ' ἀνωτ. σ. 167.
103) ***Ὑψηλ.*** 477. 513.—515.—***Σάθα*** 295—***Ἐκκλ. Ἀλ.*** Δ'. 198.

σοφοῦ, λόγος οὗτος παλαιός, ἀλλ' ἡμεῖς εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς δευτέρας πατριαρχείας δὲν ἠπατήθημεν, ὄχι, ὄχι, μηδὲ ἀπὸ τὰς προσκλήσεις καὶ παρακλήσεις τῆς συνόδου ἐπείσθημεν· μὴ γένοιτο! ὅτι ἴδομεν τοὺς καρποὺς καὶ τὰς ἀμοιβάς· ἀλλὰ κρεῖττον ἐκρίναμεν τὸ ζῆν ἢ τὸ μὴ ζῆν, ὅτι ἐκεῖνο ὁποῦ ηὑρεύρομεν μήτε ἀρχιερεὺς μήτε ἄρχων ἦτον μεσίτης τοῦ νέου τούτου κακοῦ, ***ἀλλὰ τῆς ἀνωτάτω καθέδρας ὀνομαστὶ ἀπόφασις***. Τοῦτο καλώτατα τὸ ἠξεύρουν ὅ τε νῦν ἡγεμονεύων Βλαχίας κύριος Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης βοεβόδας καὶ ὁ ἄρχων Σπαθάρης κὺρ Ἰάκωβος, ὅτε ἀκούσαντες τὴν ἀπόφασιν ταύτην ὁμοῦ ἐν ταυτῷ καὶ οἱ δύο ἐπάσχισαν νὰ ἐμποδίσουν μάλιστα τὴν τοῦ κὺρ Θεοδοσίου πτῶσιν καὶ μὲ δόσιν τινά, ἀλλὰ καὶ ἀφοῦ ἐδόθη κοινὸν ἔγγραφον ὅλων τῶν ἀδελφῶν πρὸς σύστασιν τοῦ κὺρ Θεοδοσίου, τότε καὶ ἐγνωρίσθη ***τὸ ἀμετάθετον τῆς ἀποφάσεως***. Τοῦτο μᾶς ἔφερεν εἰς νέα βάσανα καὶ νέας συμφοράς, εἰς καιρὸν ὁποῦ κρυφίως ἐφύγαμεν, ἀφήσαμεν καὶ τὸ κονάκι μας καὶ εἰς ἄλλα κονάκια ἐκρυπτόμεθα. Τούτου δὲν ἀμφιβάλλω νὰ ἔχουν τὴν εἴδησιν καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν προκρίτων ἀρχόντων μας, ὁποῦ τὴν σήμερον ἔχουν τὴν παρρησίαν καὶ τὴν εὔνοιαν τῶν εὐμενεστάτων ἀρχόντων μας. Ὅθεν ἐφοβήθημεν ἐκεῖνο ὁποῦ ἦτον ἀνάγκη νὰ ἀκολουθήσῃ εἰς ἕνα παραβάτην δοῦλον, ὀργαὶ δηλαδὴ ἐξορίαι καὶ βάσανα ἄλλα, εἰς σῶμα πεφοβισμένον ἀπὸ ἐξορίας, εἰς σῶμα γεροντικὸν καὶ κατὰ πολλοὺς τρόπους ἀδύνατον...» [104]).

Ἡ β' πατριαρχεία τοῦ Σ. δὲν διῆλθεν ἐν ἡσυχίᾳ. Συνεχῶς ὑπεβάλλοντο τῷ σουλτάνῳ λίβελλοι ἐναντίον αὐτοῦ ἀπὸ μέρους ἰδίως τῶν περὶ τὸν Πρ. Μελέτιον. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἀνεπιτυχῶς.—Διότι «ἔδωκεν ὁ Σ. τῷ ἄνακτι ***μαγζάρι τῶν ἀρχιερέων*** καλομαρτυρούντων τὸν Σ. καὶ ἱκετευόντων διὰ τὴν σύστασιν καὶ στερέωσιν τοῦ πατριάρχου, ὅπερ ἀναγνοὺς ὁ βασιλεὺς ἐπρόσταξε νὰ γενῇ κατὰ τὴν θέλησίν τους· καὶ ἐμποδίσθη ἡ πτῶσις τοῦ πατριάρχου καὶ ἐδόθη ***ὁρισμὸς*** τῷ πατριάρχῃ Σ. πρὸς ἔπαινόν του καὶ σύστασιν εἰς τὸ πατριαρχεῖον, κατὰ τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ ποιμνίου του· καὶ ἀπελθὼν εἰς τὸν καϊμακάμην Ἰζὲτ-Μεχμὲτ πασᾶν, μετὰ ἱκανὴν περιποίησιν τὸν εἶπεν: «ἀγκαλὰ καὶ μερικοὶ κακοὶ τοῦ γένους σου νὰ σὲ κατηγόρησαν, ὁ βασιλεὺς ὅμως πιστωθεὶς τὴν ἀξιότητά σου καὶ τὴν καλήν σου διοίκησιν καὶ τὴν πρὸς τὴν βασιλείαν του πίστιν σου, δὲν ἔδωκε πίστιν εἰς τοὺς λόγους τῶν κακεντρεχιῶν καὶ ἀκολούθει πάλιν τὴν πατριαρχείαν σου» καὶ ἐνέδυσεν αὐτὸν τὴν ***χλαμύδα***. Ἀργότερον πάλιν πρὸς ἀναίρεσιν ἐπιδοθέντος ***λιβέλλου*** «ἔστειλεν εἰς τὸν βεζύρην Μουσούνογλουν ***μαγζάρι τῶν ἀρχιερέων*** ὑπὲρ αὐ-

104) *Ὑψηλ.* 514.

τοῦ πρὸς σύστασίν του· ἐξεδόθη οὖν ἐκεῖθεν **φερμάνι** πρὸς τὸν ιότε καϊμακάμην Ἰζὲτ-Μεχμὲτ πασᾶν πρὸς ἔπαινον καὶ σύστασιν τοῦ πατριάρχου Σ., ἐν ᾧ ἔγραφε καὶ τό: «οὐδεὶς τῶν Ρωμαίων νὰ μὴν ἀνακατώνεται εἰς τὰς ὑποθέσεις τὰς πατριαρχικὰς καὶ τοὺς ἀτακτοῦντας νὰ τοὺς παιδεύῃ». —Ἐν τέλει ὅμως αἱ ἀντενέργειαι τῶν ἀντιπάλων ὑπερίσχυσαν, καὶ τῇ **24 Δ)βρίου 1774** «ἦλθε τζαούσης καὶ ἐσήκωσε τὸν κὺρ Σαμουὴλ ἀπὸ τὸ πατριαρχεῖον καὶ ἔκλαυσαν ὅλοι οἱ ἀρχιερεῖς» (Ὑψηλ.), **αὐθημερὸν** δὲ ἀπέστειλεν οὗτος καὶ ἔγγραφον **παραίτησιν** αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ θρόνου. Συνεχίζουσα ἡ ἀντιπολίτευσις τὸ ἔργον αὐτῆς ἐναντίον τοῦ Σ. «ἠθέλησε τὸ νὰ ἐξορισθῇ ὁ κὺρ Σ. εἰς τὸ ἁγιώνυμον Ὄρος, καὶ ἐγράφη καὶ ὁ **ὁρισμὸς** τῆς ἐξορίας παρὰ τοῦ ρεῒς ἐφένδη, ἀλλ' ὁ βεζύρης Ἰζὲτ πασᾶς πιστωθεὶς παρ' ἄλλων καὶ ἀλλοεθνῶν τὸ ἀξιόχρεων τοῦ ἀνδρὸς καὶ τὴν συκοφαντίαν. . . . , τὸν ἔστειλεν εἰς τὴν Χάλκην τῆς Προποντίδος» (Ὑψηλ.). Ἀσθενήσας ἐκεῖ ἐζήτησεν ὅπως μετοικήσῃ εἰς τὸ ἐν Θεραπείοις οἴκημα αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν εἰσηκούσθη. Ἀπέθανε τῇ 10ῃ Μαΐου 1775, ἡμέρᾳ Κυριακῇ καὶ ὥρᾳ ε' τῆς ἡμέρας καὶ ἐτάφη ἐν τῷ ἐνοριακῷ ναῷ Χάλκης τοῦ ἁγίου Νικολάου. Σώζεται μέχρι σήμερον ἐν τῷ ἱ. βήματι καὶ ὄπισθεν τῆς ἁγίας Τραπέζης ἡ ἐπιτύμβιος πλὰξ μετ' ἐσβεσμένου τοῦ ἐπιγράμματος, ὅπερ εἶχεν ὡς κατωτέρω. Ἡ προσωπογραφία αὐτοῦ εὕρηται ἀνηρτημένη ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ΚΠόλεως [105]).

*
* *

Μνῆμα τόδ' ἀείμνηστον ἔχει κλέος, ὅττι Σαμουὴλ
σῶμα φέρειν ἱερὸν εὔχεται εὐκλεέως.

---

105) *Ὑψηλ.* 517. 519. 534. 535. 536. 538. 539 540.—***Σάθα*** 297. 299. 309.—***Παράρτ.*** Κ—ΚΒ'. τόμ. κ.λ.π. σ. 118.—***Ὀρθοδοξία*** ἔτος Ζ'. (1932) σ. 375.

—Περὶ *Σαμουὴλ Α'* ὅρα καί: ***Βεντότη*** σ. 195.—***Κούμα*** τόμ. 10 σ. 401.—***Μαθᾶ*** 253. 257.—***Βυζαντ.*** Β' 542.—***Γεδεὼν*** Π. Πίν. 657. 663.— ***τοῦ αὐτοῦ*** κανονικαὶ διατάξεις Α'. σ. 257. 261. 263— ***Βασιλ. Στεφανίδου*** ἡ ἀπολογία τοῦ πατριάρχου Σαμουὴλ τοῦ Χαντζερῆ, ἀνατύπωσις ἐκ τῆς Τεργεσταίας «Ν. Ἡμέρας». 1908—***Κ. Δελικάνη*** ὡς ἀνωτ. Β'. 41. 207. 208. 210. 212. 216. 495. Γ'. 462. 463. 699. 892. 894. 895. 898. 924.—***Φ. Βαφείδου*** ἐκκλ. ἱστ. Γ'. β'. 10. 55. 100. 150. 210. 242. 249.— ***Μ. Σ. Ἐγκ*** ΚΑ'. 514.—***Ὀρθ.*** Γ'. 35 – ***Θεολ.*** Δ'. 181 –***Ἠλ. Γενν.*** Φωτ. βιβλ. Β'. 7.—***Δ. Κεραμέως*** Μαυρογ. βιβλ. Α'. 175 —***τοῦ αὐτοῦ*** ἱερ. βιβλ. Α' 471. Δ'. 286.—***Γ. Μαζαράκη*** ὡς ἀνωτ σ. 628. 632. 638. 641. 644.—***Π. Καρολίδου*** ἱστορία κ.λ.π. ὡς ἀνωτ. σ. 511.— ***Παράρτ.*** ΙΖ'. τόμ. περιοδ. Σ. Φ. Συλλ. σ. 16.— ***Ἐκκλ. Ἀλ.*** Β'. 748. Γ'. 617. Η'. 225. ΙΘ'. 152. 480. 482. 483. 524.— Κ'. 476. 477. 515. 517. 519. ΚΑ'. 33. 34. 36. 121 — ***Περιοδ.*** Σ. Φ. Συλλ. ΚΠόλεως τόμ. ΚΑ'. 49.— ἡ ἱ. μονὴ τῆς Εἰκοσιφοινίσης ὑπὸ ***Α. Δ. Μ.***—ΚΠόλεως 1896 σ. 34. 44. 49.— **Byz. Zeit** XIV σ. 387.— **N. Jorga** κ.λ.π. σ. 174. 217. 228.— ***Ν. Σιὼν*** ἔτ. 1935 σ. 504.— **Mansi** XXXVIII σ. 698. 843. 889. 923. **Vailhé** II'. 1341.

Φωσφόρος ὅς ζωοῖσι καὶ ἕσπερος ἐν φθιμένοισι
μνημόσύνης σοφίης ἔνδικα φρυκτορέει.
Τοῖον δ' ἡμετέρη γενεὴ μέγαν ὀψέποτ' εἶδε
κοίρανον ἀρχιθυτῶν, φέρτατον ἐλλογίμων,
εὖ μάλα ἧς πραπίδεσσιν ἀρηρότα πευκαλίμῃσι
πεπνυμένον τ' ἀρεταῖς, τλησίπονον καμάτοις
ἱρῆς τε κλισίης μέγ' ὄνειαρ, ἄεσμά τε πιστῶν·
ὄλβια πάντ' ἔλαχεν καὶ φθόνον οὐ φέρεται.

͵ΑΨΟΕ'. Μαΐου ι'.

(ἀκολουθεῖ).

ΑΓΓΕΛΟΥ Δ. ΒΟΥΔΟΥΡΗ

Η ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΠΡΩΤΗΣ

§ 18. Ἐπὶ τοῦ ἡγουμένου ἐνταῦθα Γρηγορίου, προβαίνοντος εἰς πωλήσεις ὑλικοῦ ἀφαιρουμένου ἐκ τοῦ κτιρίου καὶ οὕτω ἀφανίζοντος τοῦτο, οἱ ὁμογενεῖς τῆς νήσου κάτοικοι ἀνεφέρθησαν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον καὶ κατήγγειλαν τὸ κακόν. Τότε κατ' ἔγκρισιν τῆς Ἁγίας Συνόδου ἐσχηματίσθη ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν Μιχ. Καρούσου, Ἰωάννου Καλόγργα, Π. Β. Ὀρφανίδου, Ν. Κωνσταντινίδου καὶ Νικ. Ἄγα, ἥτις ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ συνοδικοῦ μητροπολίτου Νικαίας Σωφρονίου ἀνέλαβεν ὅπως διὰ συνδρομῶν τῆς ὁμογενείας ἐπιδιώξῃ τὴν ἐπιδιόρθωσιν τοῦ γυμνωθέντος καὶ πωληθέντος κτιρίου τοῦ μοναστηρίου. Ἀπὸ τοῦ 1885 ἀναλαβοῦσα τὰ καθήκοντα αὐτῆς, ἡ ἐπιτροπὴ ἐν πρώτοις ἀπεμάκρυνε τὸν ἡγούμενον, εἰς τὴν θέσιν τοῦ ὁποίου διώρισε τὸν ἀπὸ τοῦ 1880 ἐν τῷ ναϋδρίῳ τῆς κοινότητος ἐφημερεύοντα οἰκονόμον Ἰωάννην Μανωλακάκην, τὸν ἐκ Καρπάθου, ἀναλαβόντα ἔκτοτε ἅπαξ τοῦ μηνὸς νὰ ἱερουργῇ ἐν τῷ ναῷ τοῦ μοναστηρίου. Εἰς τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης, εἰς ἣν ἀπὸ τοῦ Μαρτίου 1889 εἶχε προστεθῇ ὡς ἀντιπρόεδρος καὶ μέλος ὁ ταμίας τοῦ Ἐθνικοῦ τῶν Πατριαρχείων Ταμείου Συμεὼν Παπαδάκης, τὴν ἐπιμέλειαν ὀφείλεται τὸ γεγονός, ὅτι ὄχι μόνον ἐφυτεύθησαν ἱκανὰ δένδρα πρὸς καθωραϊσμὸν τῆς τοποθεσίας ἐφ' ἧς ἵδρυται τὸ μοναστήριον τῆς Μεταμορφώσεως ἐν τῷ Γηροκομείῳ, ἀλλὰ καὶ ὑελώθησαν καὶ προσωρινῶς ἐβάφησαν πάντα τὰ παράθυρα τῶν πρώτων πατωμάτων, συνετελέσθησαν τὰ πατώματα τῆς βορείου καὶ τῆς ἡμισείας νοτίου πλευρᾶς τοῦ κτιρίου, ἐπετεύχθη ἡ ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτερικὴ διακόσμησις δύο διαμερισμάτων ἐκ δύο δωματίων ἑκάστου, τριῶν μεγάλων δωματίων καὶ δύο μικρῶν

ἑκατέρωθεν τῆς κεντρικῆς εἰσόδου, κατεσκευάσθησαν αἱ ἀπαιτούμεναι θύραι καὶ ἐπεσκευάσθη ἡ στέγη διὰ κεράμων εὐρωπαϊκῶν [29].

§ 19. Ἐν τῷ κτιρίῳ τούτῳ ἐστεγάσθησαν κατὰ τὸ ἔτος 1895—1896 αἱ ἀνώτεραι τάξεις, αἱ ἀποτελοῦσαι τὸ θεολογικὸν τμῆμα, τῆς ἐν Χάλκῃ Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς, τοῦ κτιρίου αὐτῆς καταπεσόντος λόγῳ τοῦ πρὸ ἔτους συμβάντος σεισμοῦ [30]. Ἀπὸ δὲ τοῦ ἔτους τούτου ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ γηροκομείου παρέδωκεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα τὰς κλεῖδας αὐτοῦ, ἔπαυσαν δ' ἔκτοτε οἱ ἐπίτροποι τοῦ ναοῦ τῆς κοινότητος Πρώτης ἀναμιγνυόμενοι εἰς τὰ τοῦ μοναστηρίου πράγματα.

Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς Σχολῆς εἰς τὸ ἐν Χάλκῃ νεόδμητον κτίριον αὐτῆς, τὸ μοναστήριον τῆς νήσου Πρώτης ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς Ἐφορίας τῆς ἐν λόγῳ Σχολῆς, ἧς ἐστι κτῆμα. Ἐν τούτοις ἡ Ἐφορία ἐπέστρεψεν εἰς τὸν εἰρημένον οἰκονόμον Ἰωάννην νὰ ἐξακολουθῇ ἱερουργῶν εἰς τὸν ναὸν τοῦ μοναστηρίου, ὁρίσασα πρὸς τοῦτο αὐτῷ καὶ μικρὸν χρηματικὸν ἐπίδομα, εἰς ὃν δὲ ἀνετέθη παρ' αὐτῆς ἡ ἐπιστασία ἐπὶ τῆς λατομίας, ἥτις ἐγίνετο πρὸς τὸ μέρος ὅπερ εὑρίσκετο ἐντὸς τῆς περιοχῆς τῶν κτημάτων τοῦ μοναστηρίου. Εἰσεπράττοντο δὲ ἐτησίως ἐντεῦθεν περὶ τὰς τριακοσίας λίρας, τὰς ὁποίας ὑπεχρεοῦτο ὁ ἱερεὺς νὰ παραδίδῃ εἰς τὸ Πατριαρχεῖον. Ὁ Ἰωάννης Μανωλακάκης ἐξεπλήρου τὰ ἐν τῷ μοναστηρίῳ καὶ εἶτα ὀρφανοτροφείῳ καθήκοντα αὐτοῦ μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ (1914).

§ 20. Μετὰ μίαν δεκαεπταετίαν Ἰωακεὶμ ὁ Γ', τὸ 1901, κατέλαβε τὸ δεύτερον τὸν πατριαρχικὸν θρόνον. Καὶ ἡ πατριαρχεία του αὕτη πολὺ συνδέεται μὲ τὸ μοναστήριον τοῦτο τῆς Πρώτης, διότι ἐν αὐτῷ ἐγκατέστησεν Ὀρφανοτροφεῖον τῶν θηλέων, τὴν συντήρησιν τοῦ ὁποίου ἀνέθηκεν εἰς τὸν ὁμογενῆ ἔμπορον ***Συμεωνάκην ἐφένδην Σινιόσογλου, ἀπὸ τοῦ 1906*** [31]. Ἡ λειτουργία δὲ τούτου ἐξησφαλίζετο ἀπρόσκοπτος δαπάναις τοῦ ἱδρυτοῦ αὐτοῦ. ([32]) Καίπερ ἐν τῷ μεταξὺ ἀποθανόντος τοῦ Συμεὼν Σινιόσογλου ἐν Μπεσίκτας, ὅπου κατῴκει παρὰ τὸ Γιλδίζ, ταφέντος δὲ ἔξωθεν τοῦ

---

[29]) ***Ἐκκλ. Ἀλήθεια***, ἔτος Θ', ἀριθ. 20 σελ. 154.—***Φιλαρέτου Βαφείδου***, Ἐκκλ. Ἱστορ. Τομ. Γ', μέρος Β', σελ. 415. § 276.2 ὑποσημ. 1.'—***Ἐκκλ. Ἀλ.*** ΙΔ' σελ. 153, ΚΖ' σελ. 345.

[30]) ***Ἐκκλ. Ἀλήθεια***, ἔτος ΙΕ', σελ. 147, 253, καὶ ἔτος ΙΣΤ', σελ. 129. 265.— ***Ἀρχιμ. Γερμανοῦ Γρηγορᾶ***, Ἡ ἐν Χάλκῃ Θεολ. Σχολή, Ἀλεξ., 1907, σελ. 133.— ***Σάρδεων Γερμανοῦ***, ***αὐτ.*** σελ. 80.

[31]). Πατριαρχικὸν καὶ συνοδικὸν γράμμα ὑπὸ χρονολογίαν 1906, Σεπτεμβρίου, ἐπινεμήσεως ε'.—***Λεύκωμα*** αὐτ. 1927 σελ. 56 κ. ἑ.—***Φιλαρέτου Βαφείδου***, Ἐκκλησ. Ἱστορία, τομ. Γ'. Μέρος Β', σελ. 379.

[32]) Ἐν ***Ἐκκλ. Ἀληθ.*** Τομ. ΚΣΤ', σελ. 288, καὶ ἐν Ὀρθοδοξία ἔτ. Ζ' τεῦχ. 74, σελ. 80 ὑπάρχει τὸ κάτωθι ἐπίγραμμα πρὸς ἀναγραφὴν ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ Ὀρ-

ναοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Χριστοῦ, παραπλεύρως τῆς εἰσόδου εἰς τὴν μονήν, ἀριστερὰ τῷ εἰσερχομένῳ, ἔνθα ἀπὸ τοῦ 1909 ἐκτίσθη αὐτῷ καὶ μαρμάρινος τάφος κοσμηθεὶς διὰ μαρμαρίνης προτομῆς αὐτοῦ,—ὅμως οἱ κληρονόμοι ἐκείνου, ἥ τε σύζυγος Εὐλαμπία καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ, ἀκολουθοῦντες τὴν ὑστάτην ἐκείνου ἐπιθυμίαν, δι᾽ ἐξόδων αὐτῶν ἀπετελείωσαν τὰ ἡμιτελῆ τοῦ κτιρίου καὶ ἐπεσκεύασαν τὰ ἐν τῷ μοναστηρίῳ διάφορα οἰκήματα αὐτοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἐνοίκιον ἐκ τριάκοντα ὀθωμανικῶν χρυσῶν λιρῶν ἐτησίως ἀνέλαβον νὰ πληρώνωσιν οὗτοι εἰς τὸ ταμεῖον τῆς ἐν Χάλκῃ Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἐξ ἧς τὸ μοναστήριον τοῦτο ἐξαρτᾶται, καὶ τοῦτο πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν κυριαρχικῶν τῆς Σχολῆς ταύτης δικαιωμάτων ἐπ᾽ αὐτοῦ. Κανονισμὸς δὲ εἰδικὸς ὥριζε τὴν θέσιν καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ Ὀρφανοτροφείου, ὅπερ ἦτο πλέον ἵδρυμα ἐθνικόν, φέρον τὸ ὄνομα τοῦ ἱδρυτοῦ αὐτοῦ, ἀπέναντι τῶν δικαιωμάτων τοῦ μοναστηρίου, ὅπερ ὑπῆρχε παραλλήλως πρὸς ἐκεῖνο ἀνεξάρτητον καὶ ἔχον τὸν ἡγούμενον αὐτοῦ διοριζόμενον ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου [33]). Ἡ διεύθυνσις δὲ τοῦ ἱδρύματος τούτου ἀνετέθη εἰς τὴν Ἐφορίαν αὐτοῦ, ἥτις διεχειρίζετο τὰ εἰς τὸ μοναστήριον ἀνήκοντα κτήματα (οἰκίας, γαίας, ἀγροὺς καὶ δάση) συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν προσόδων τοῦ ἱεροῦ ναοῦ, ἐξαιρουμένων τῶν λατομείων, μενόντων ὑπὸ τὴν διαχείρισιν καὶ αὖθις τῆς Ἐφορίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς [34]). Χάριν τῶν ἀναγκῶν τοῦ Ὀρφανοτροφείου, διὰ δωρεᾶς ἐκ δισχιλίων ὀθωμανικῶν λιρῶν τῆς χήρας Εὐλαμπίας Συμ. Σινιόσογλου ἐκτίσθη καὶ νέον κτίριον, κείμενον ὡς προέκτασις τοῦ ὅλου κτιρίου τοῦ μοναστηρίου εἰς τὴν δεξιὰν πλευρὰν αὐτοῦ, πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ ναοῦ, ἀνῆκον δὲ εἰς τὸ μοναστήριον.

φανοτροφείου, συντεθὲν ὑπὸ τοῦ Πρωτονοταρίου τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας Ἰωάννου Δ. Ταντολίδου:

Πάλαι ἡ πάνσεπτος ἵδρυται ἥδε μονή, ἧς ἡ κλῆσις
θεία Σωτῆρος Χριστοῦ Μεταμόρφωσις, κτίτορα σχοῦσα
τὸν Ρωμανὸν Διογένην, θεόφρονος ἔμπλεω ζήλου.
Ἰωακεὶμ δὲ τοῦ Τρίτου τὸ δεύτερον πατριαρχοῦντος,
θείῳ ὡσαύτως πυρούμενος ζήλῳ ἀνὴρ εὐεργέτης
τῆς ἐν Χριστῷ εὐποιΐας ἐν ταύτῃ ἀνήγειρεν οἶκον
ὡς ἐθνικὸν τῶν θηλέων τοῦ Γένους Ὀρφανοτροφεῖον.
Μνήσθητι Σῶτερ Συμεὼν τοῦ Σινιόσογλου Ὀρφανοτρόφου,
σκέπε δ᾽ υἱούς, θυγατέρας καὶ σύζυγον, δρῶντας ὁμοίως.

Ἀνεκαινίσθη τῇ δ′ Ἰουνίου, ἐν ἔτει σωτηρίῳ ,αϠϛ,

33) Κανονισμὸς τοῦ ἐν τῇ νήσῳ Πρώτῃ Ἐθνικοῦ Ὀρφανοτροφείου τῶν θηλέων Συμεὼν Σινιόσογλου, Κων)πολις, 1606.

34) Κανονισμός, αὐτόθι.—***Ἐκκλ. Ἀλήθεια*** ἔτ. ΚΕ′, σελ. 320.322.323. ΚΣΤ′ σελ. 45. 255. 288.—***Σάρδεων Γερμανοῦ***, αὐτόθι σελ. 81.

§ 21. Ἐν τῷ κτιρίῳ τοῦ μοναστηρίου τούτου ἐστεγάσθη τὸ Ὀρφανοτροφεῖον ἐπὶ ὀκταετίαν ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτοῦ. Διότι ἅμα τῇ κηρύξει τοῦ μεγάλου πολέμου, τὸ 1914, τὸ μὲν κτίριον ἐξεκενώθη ὑπὸ τῶν ὀρφανῶν καὶ παρεδόθη, κατ' ἀνωτέρας διαταγάς, εἰς τὰς στρατιωτικὰς τῆς νήσου ἀρχὰς πρὸς ἐγκατάστασιν τουρκικοῦ στρατοῦ, τὰ δὲ ὀρφανά, ἀποφάσει τῶν δύο Σωμάτων τῆς Ἐκκλησίας, Μικτοῦ συμβουλίου καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, ἐγκατεστάθησαν εἰς τὸ Γεδικουλέ, εἰς ἰδιαίτερον διαμέρισμα τοῦ παρὰ τὰ Ἐθνικὰ ἡμῶν Νοσοκομεῖα Γηροκομείου [35]).

§ 22. Μετὰ τριετῆ διαμονὴν τοῦ στρατοῦ ἐν τῷ κτιρίῳ τοῦ μοναστηρίου, οὗτος ἀπεχώρησεν ἐκεῖθεν τὸ 1917, τὸ δὲ κτίριον παρεδόθη εἰς τοὺς δικαιούχους. Ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἔτος μετεφέρθη εἰς τοῦτο τὸ ἐκ τοῦ ἰδίου κτιρίου ἐν Πριγκήπῳ μετατοπισθὲν διὰ τὰς τότε στρατιωτικὰς ἀνάγκας Ὀρφανοτροφεῖον τῶν Ἀρρένων. Ἐστεγάσθη καὶ τοῦτο ἐνταῦθα ἐπὶ ἔτος, διότι μὲ τὴν σύναψιν τῆς Ἀνακωχῆς τὸ 1918, ἐπετράπη εἰς αὐτὸ ἡ ἐκ νέου εἰς τὸ ἴδιον ἐν Πριγκήπῳ κτίριον ἐγκατάστασις.

§ 23. Οὕτω τὸ μοναστήριον τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ἔμεινεν ἔρημον ἐνοίκων, τοῦθ' ὅπερ δὲν διήρκεσε πολὺν χρόνον. Ὅτε τὴν Κων)πολιν κατέκλυσαν τὰ σμήνη τῶν Ρώσσων προσφύγων, ὅσοι εἶχον ἀκολουθήσῃ ἐνταῦθα τὸν στρατὸν τοῦ Ρώσσου στρατηγοῦ Βράγκελ, τὸ ἡμέτερον Πατριαρχεῖον παρεχώρησεν, ἐκ χριστιανικῆς συμπαθείας πρὸς τὰ θύματα, τὸ μοναστήριον τοῦτο πρὸς ἐγκατάστασιν προσωρινὴν μέρους τῶν ὀρθοδόξων τούτων Ρώσσων. Στρατιῶται καὶ ἀξιωματικοὶ κατ' ἀρχάς, ἔπειτα καὶ ὄχλος ρωσσικὸς εὗρον καταφύγιον αὐτόθι. Τὸ μοναστήριον τότε ἐχρησίμευσεν ὥς τις σταθμός, ἔνθα ἀπεστέλλοντο οἱ Ρῶσσοι οἱ καταφθάνοντες ἐκ τῶν ρωσσικῶν λιμένων εἰς τὰ ὕδατα τῆς Κων)πόλεως. Ἀφοῦ δὲ ἐπὶ 10—15 ἡμέρας ἐτύγχανον ἐκεῖ τῆς δεούσης περιποιήσεως καὶ τῆς ἀπαιτουμένης ἐνισχύσεως ἀπὸ τροφὰς καὶ ἱματισμόν, ἐξαπεστέλλοντο εἶτα εἰς τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ προορισμοῦ των. Ἡ νῆσος Πρώτη καὶ ἰδιαιτέρως τὸ μοναστήριον τοῦτο τοῦ Χριστοῦ μεγάλας ὑπηρεσίας παρέσχον εἰς τοὺς ἐκ Ρωσσίας, διότι ἐχρησίμευον ὡς λιμοκαθαρτήριον δι' αὐτούς. Τὸ μοναστήριον κατόπιν ἐφιλοξένησεν ὑπὸ τὴν στέγην αὐτοῦ μεταφερθέντα ρωσσόπαιδα θήλεα, ἅτινα ἐγκατέστησεν ἐδῶ τὸ Χριστιανικὸν Σωματεῖον τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ὅπερ εἶχεν ἀναλάβῃ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην καὶ τὴν ὑλικὴν συντήρησίν των. Ταῦτα δὲ ἐγκατέλειψαν τὸ μοναστήριον μεταφερθέντα ἀλλαχοῦ ὑπὸ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, μετὰ τὴν ἐκ Κων)πόλεως ἀναχώρησιν τῶν ξενικῶν δυτικῶν στρατευμάτων. ..

---

[35]) Πλείονες πληροφορίαι εἰς τὸ ἐν τῷ Λευκώματι τῶν τελειοφοίτων τοῦ Λυκείου 1932 σελ. 75—80 ἄρθρον ἡμῶν, τὸ Ὀρφανοτροφεῖον τῶν θηλέων Σινιόσογλου.

§ 24. Δὲν ἀπηλλάγη ὅμως καὶ ἐντελῶς τὸ μοναστήριον. Ὀλίγοι τινὲς Ρῶσσοι, ὑπολείμματα ἐκείνων, ἐξηκολούθουν ἀκόμη παραμένοντες ἐν αὐτῷ, καὶ μάλιστα οὗτοι ἦσαν οἱ μόνοι κυρίαρχοι αὐτοῦ. Ἐν τούτοις μετὰ τὰς εἰς τὸ ὅλον κτίριον τοῦ μοναστηρίου προξενηθείσας ὑπ' αὐτῶν καὶ τῶν πρὸ αὐτῶν ζημίας καὶ καταστροφάς, κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1925, ἐξεκένωσαν τὸ κτίριον καὶ οἱ τελευταῖοι οὗτοι Ρῶσσοι· κατέλαβε δὲ τοῦτο ὁ κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον διορισθεὶς πατριαρχικῶς καὶ συνοδικῶς ἡγούμενος Κύριλλος ὁ ἐξ Ἴμβρου [36].

§ 25. Μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ κτιρίου τοῦ μοναστηρίου ἀπὸ τῶν Ρώσσων ἠγέρθη ζήτημα κυριότητος αὐτοῦ. Ὑπὸ τῶν κυβερνητικῶν ἀρχῶν τῆς νήσου τοῦτο ὡς διατελέσαν Ὀρφανοτροφεῖον ἐθεωρήθη ἐγκαταλελειμμένη περιουσία τῆς οἰκογενείας Σινιόσογλου, ἥτις ἀπὸ τοῦ 1922 εἶχεν ἀφήσῃ τὰ ἐν Τουρκίᾳ κτήματα αὐτῆς καὶ κατέφυγεν εἰς Ἑλλάδα, ἐπεδιώχθη δὲ ἡ κατάσχεσις αὐτοῦ. Εἰς τὴν ἐνέργειαν αὐτῶν ταύτην αἱ ἀρχαὶ ἐξωθοῦντο ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι τὸ κτίριον ἦτο γνωστὸν ἀπὸ πολλοῦ ὡς Ὀρφανοτροφεῖον, ὅτι δαπάναις τῆς χήρας Εὐλαμπίας Σινιόσογλου εἶχε κτισθῇ τὸ πρόσθετον ἐκεῖνο κτίριον, ἐπὶ δὲ τούτοις ὑπῆρχεν ἐνταῦθα ὁ τάφος τοῦ Συμεωνάκη Σινιόσογλου.

Ἐν τούτοις μετὰ προσαγωγὴν [37]) ἀποδείξεων ὅτι τὸ κτίριον ἦτο τοῦ μοναστηρίου τοῦ Χριστοῦ, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἄλλοτε προσωρινῶς εἶχεν ἐγκατασταθῇ τὸ Ὀρφανοτροφεῖον, καὶ ὅτι ἀκριβῶς πρὸς τοῦτο κατεβάλλετο ἐνοίκιον ἐτησίως εἰς τὸ ταμεῖον τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἐξ ἧς ἔχει τὴν ἐξάρτησιν τὸ μοναστήριον, ἐναυάγησεν ἡ ἀπόπειρα καταλήψεως τοῦ μοναστηρίου καὶ ἀνεγνωρίσθη ἔκτοτε ὁ μοναστηριακὸς τοῦ κτιρίου τούτου χαρακτήρ. Οὕτω δὲ ἀνεγνωρίσθη καὶ αὖθις ἡ κυριότης τοῦ Πατριαρχείου ἐπὶ τοῦ μοναστηρίου τούτου, ὅπερ, μετὰ τὸ 1925, κατ' ἔτος ἐπισκέπτονται πολλοὶ προσκυνηταὶ ἐκ Κων)πόλεως καὶ ξένοι. Ἀπὸ δὲ τοῦ 1928 ἡ μονὴ περιῆλθεν εἰς τὴν ἐν τῷ Πατριαρχείῳ Μοναστηριακὴν Ἐπιτροπήν, ἥτις ἔκτοτε μισθοδοτοῦσα τὸν ἡγούμενον διαχειρίζεται αὐτὴ τὰ κτήματα τοῦ μοναστηρίου, παντὸς τυχὸν προκύπτοντος καθαροῦ εἰσοδήματος διατιθεμένου ὑπὲρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης [38]).

---

[36]) Προβλ. καὶ ἡμετέραν πραγματείαν, Ἡ μονὴ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ἐν τῇ νήσῳ Πρώτῃ, ἐν Λευκώματι 1927 σελ. 60.

[37]) Ἀπεδείχθη ὅτι ἦτο ἐπιτυχὴς ὁ ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου διορισμὸς εἰς τὴν θέσιν ἡγουμένου τοῦ μοναστηρίου τούτου τοῦ ἄλλοτε Ἰβηρίτου μοναχοῦ ἀρχιμανδρίτου Κυρίλλου τοῦ ἐξ Ἴμβρου· διότι χάρις εἰς τὴν ἐγνωσμένην αὐτοῦ πεῖραν καὶ δραστηριότητα ἐξυπηρετήθησαν ὅπως ἔπρεπε τότε τὰ συμφέροντα τῆς μονῆς ταύτης.

[38]) ***Σάρδεων Γερμανοῦ***, αὐτόθι σελ. 81.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Η ΑΥΤΟΥ ΘΕΙΟΤΑΤΗ ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΣ

Τῇ 16ῃ τοῦ μηνὸς ἡ Α. Θ. Παναγιότης μετέβη πρὸς ἐφησύχασιν εἰς Χάλκην, ὅθεν ἐπανέκαμψεν τῇ 26ῃ, προκειμένου ἵνα προστῇ τοῦ πανηγυρικοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ἑκατονταετηρίδος τῆς ἀνοικοδομήσεως τοῦ ἱ. Ναοῦ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Βαλουκλῆ.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΑΙ ΧΟΡΟΣΤΑΣΙΑΙ

— Τῇ 14ῃ τοῦ μηνός, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἐν τῷ Πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ ἐχοροστάτησεν ἡ Α. Θ. Παναγιότης. Εἰς τὴν χοροστασίαν ἔλαβε μέρος σὺν τοῖς σεβ. Μητροπολίταις καὶ ὁ παρεπιδημῶν τότε ἐνταῦθα σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Πράγας καὶ πάσης Τσεχοσλοβακίας κ. Σαββάτιος. Τὴν θείαν Λειτουργίαν ἐτέλεσε, κατὰ τὴν τάξιν, ὁ Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου πανοσιολ. ἀρχιμ. κ. Ἀδαμάντιος.

— Ἡ Α. Θ. Παναγιότης κατὰ τὸν παρόντα μῆνα ἐχοροστάτησε καὶ ἐν τοῖς ἱ. Ναοῖς τῆς Παναγίας Κουμαριωτίσσης, Νεοχωρίου, τῇ 6ῃ, καὶ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, Διπλοκιονίου, τῇ 13ῃ.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΙΝΔΙΚΤΟΥ

Μετὰ ἱερᾶς μεγαλοπρεπείας ἑωρτάσθη ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 1ῃ τοῦ μηνὸς ἡ ἑορτὴ τῆς Ἰνδίκτου καὶ ηὐλογήθη ἡ ἔναρξις τοῦ νέου ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους.

Κατὰ τὸν Ἑσπερινὸν καὶ τὴν θείαν Λειτουργίαν ἐχοροστάτησεν ἡ Α. Θ. Παναγιότης μετὰ τῶν σεβ. Μητροπολιτῶν. Μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν ἐπηκολούθησε, κατὰ τὴν τάξιν, ἡ ἐν τῇ Αἰθούσῃ τοῦ Θρόνου τελετή. Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀνέγνω, ἐν μέσῳ βαθείας σιγῆς τῶν παρισταμένων, τὴν νενομισμένην εὐχὴν καὶ πρᾶξιν τῆς εὐλογίας τοῦ ἀρχομένου νέου ἐνιαυτοῦ, τὴν ὁποίαν ἀκολούθως ὑπέγραψεν Αὐτὴ καὶ οἱ σεβ. Μητροπολῖται.

Ἡ ἀρξαμένη Ἰνδικτιὼν εἶνε ἡ Ε΄.

ΙΕΡΑ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Τελεταρχοῦντος τοῦ Σχολάρχου, σεβ. Μητροπολίτου Φιλαδελφείας κ. Αἰμιλιανοῦ, παρισταμένων δὲ τῶν σεβ. Μητροπολιτῶν Λαοδικείας κ. Δωροθέου καὶ Αἴνου κ. Γερμανοῦ, τῶν καθηγητῶν τῆς Σχολῆς καὶ τῶν μαθητῶν, ἐπηυλογήθη, ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Σχολῆς, τῇ 21ῃ λήγοντος μηνός, ἡ ἔναρξις τῶν μαθημάτων διὰ τῆς νενομισμένης ἱεροτελεστίας. Ταύτην ἐπηκολούθησεν ἡ ἐκφώνησις τῶν βαθμῶν τῆς ἐτησίας προόδου τῶν μαθητῶν κατὰ τὸ παρελθὸν σχολικὸν ἔτος καὶ ἡ προσλαλιὰ τοῦ Σχολάρχου. Μεθ' ὃ προσελθόντες οἱ μαθηταὶ εἰς τὸ ἰδιαίτερον Πατριαρχικὸν Διαμέρισμα, ἠσπάσθησαν τὴν δεξιὰν τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, προσειπούσης αὐτοῖς ἐπικαίρους συμβουλὰς καὶ πατρικὰς νουθεσίας.

Ἡ προσφώνησις τοῦ Σχολάρχου.

«Τελοῦντες ἐπὶ χρησταῖς ταῖς ἐλπίσι τὰ ἐγκαίνια τοῦ νέου τούτου ἐνιαυσίου κύκλου τῶν σχολικῶν ἡμῶν ἐργασιῶν, θερμὴν ἀναπέμπομεν πρὸς τὸν Οὐράνιον ἡμῶν Πατέρα εὐχαριστίαν ὅτι καὶ αὖθις ἐπισυνήγαγεν ἡμᾶς ὑγιαίνοντας εἰς τὸ σεπτὸν τοῦτο τῆς Ἱερᾶς Ἐπιστήμης Τέμενος, πρὸς συνέχισιν τῆς διακονίας ἡμῶν. Εὐλογητὸν καὶ δεδοξασμένον τὸ ὄνομα τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ, τοῦ παρέχοντος εἰς ἡμᾶς τὴν χαρὰν ἡμῶν ταύτην καὶ τὴν ἐλπίδα, τοῦ ἐνισχύοντος καὶ στηρίζοντος ἡμᾶς ἐν τῇ ἐκπληρώσει τοῦ Ἁγίου Αὐτοῦ θελήματος. Ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ταύτῃ, ἐν ἀγάπῃ πολλῇ χαιρετίζω πάντας τοὺς ἀγαπητούς μοι συναδέλφους καὶ ἀξίους συνεργάτας, τῶν ὁποίων τὴν ἐγνωσμένην φιλοπονίαν καὶ τὴν ὁμόφρονα συνεργασίαν καὶ ἀνομολογῶ καὶ ἐκτιμῶ ὡς ἀσφαλῆ ἐχέγγυα τῆς καλῆς συστάσεως καὶ λειτουργίας τῆς φιλτάτης ἡμῶν Σχολῆς.

Ἀγαπητοὶ μαθηταί! Συνεχίζουσα ἡ Σχολὴ ὑπὸ τὰς εὐλογίας τῆς Ἐκκλησίας τὸ ἔργον τῆς κατὰ Χριστὸν διαπαιδαγωγήσεως καὶ μορφώσεως ὑμῶν τῶν μελλόντων διακόνων τῆς Χάριτος, χαίρει ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ αὐτῆς εἰς νέον ἔτος ἡλικίας. Καὶ τῆς χαρᾶς αὐτῆς ἡ ὑπόθεσις καὶ τὸ ἀντικείμενον εἶσθε ὑμεῖς. Ἐν βαθείᾳ λοιπὸν συναισθήσει τῆς ἐνταῦθα θέσεως ὑμῶν παραστήσατε ἑαυτοὺς ἀξίους τῆς κλήσεως ὑμῶν καὶ τῶν ἐλπίδων τῆς Σχολῆς προαγόμενοι ἐπὶ μᾶλλον εἰς χρηστότητα ἤθους, εἰς ἐπιμέλειαν, εἰς μόρφωσιν κατὰ Χριστόν. Ἰδού, διανοίγεται καὶ πάλιν εἰς ὑμᾶς εὐρὺ τὸ στάδιον τῆς σπουδῆς καὶ τῆς παιδείας, τῆς τε θύραθεν καὶ τῆς ἱερᾶς, ἧς σκοπὸς εἶνε ἡ καλλιέργεια τῆς διανοίας, ἡ μόρφωσις τοῦ ἤθους, ἡ διάπλασις τῆς καρδίας καὶ ἡ ἀνύψωσις τοῦ νοῦ πρὸς τὰ θεῖα καὶ ὑψηλά! Ὑπὸ τὴν στοργικὴν ταύτην στέγην ἔχετε εὐχερῶς καὶ ἀδαπάνως πάντα τὰ ὑλικὰ καὶ πνευματικὰ μέσα τὰ δυνάμενα νὰ ἐξασφαλίσωσι τὴν τοιαύτην ὑμῶν παίδευσιν, ἥτις τοὺς τροφίμους αὐτῆς ἀπεργάζεται εὐαρέστους μὲν τῷ Θεῷ, σεβαστοὺς δὲ παρὰ πᾶσι καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν χρησίμους.

Μόνον φείδεσθε τοῦ χρόνου, τοῦ πολυτίμου χρόνου, καὶ μὴ καταδαπανᾶτε αὐτὸν εἰς μάτην. Ἀλλὰ καὶ τίς ἄλλη φροντὶς καὶ μέριμνα θὰ ἠδύνατο νὰ ἀπασχολήσῃ τὴν σκέψιν ὑμῶν, εἰμὴ ἡ τῆς σπουδῆς καὶ τῆς μελέτης καὶ τῆς ὁσημέραι ἐπὶ τὰ κρείττω ρυθμίσεως τοῦ ἤθους καὶ τῆς καρδίας, καθὼς προσήκει εἰς τὴν ἱερότητα τῆς κλήσεως ὑμῶν; Ταύτην μόνην τὴν φροντίδα τῆς σπουδῆς καὶ τῆς μελέτης καὶ τῆς ἱεροπρεποῦς μορφώσεως, ἀπαιτεῖ μὲν ἡ μήτηρ Ἐκκλησία, ἡ χρηστὰς περὶ ἡμῶν τρέφουσα ἐλπίδας, ἀπεκδέχεται δὲ τὸ πλήρωμα, θέλον τοὺς πνευματικοὺς ὁδηγοὺς κρείττονας ἑαυτοῦ κατὰ τὴν μόρφωσιν καὶ τὸν βίον, καὶ ἐπιβάλλει ὁ νόμος τῆς Σχολῆς. Εἶναι ἀνάξιοι τοῦ προορισμοῦ αὐτῶν καὶ μεγάλως

ἀδικοῦσιν ἑαυτοὺς μαθηταὶ σπαταλῶντες τὸν πολύτιμον χρόνον περὶ ἄλλα, μηδὲν μὲν ἐργαζόμενοι, τὰ πάντα δὲ περιεργαζόμενοι. Οἱ τοιοῦτοι καθιστῶσιν ἑαυτοὺς ἐνόχους ῥαθυμίας καὶ ἀμελείας ἀδικαιολογήτου καὶ θὰ μετανοήσωσιν ὕστερον ἀνωφελῶς.

Σπουδάσατε λοιπὸν πάντες νὰ τιμήσητε ἑαυτοὺς διὰ τῆς προθύμου καὶ ἀκριβοῦς ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντος, καρποφοροῦντες καρπὸν πολὺν ἐν χρηστότητι ἠθῶν, ἐν διαγωγῇ ἱεροπρεπεῖ, ἐν παιδείᾳ καὶ πίστει τῇ κατὰ Χριστόν, ἐν εὐπειθείᾳ, ἐν ἀμοιβαιότητι ἀγάπης, ἵνα τιμηθῆτε ἔπειτα παρὰ Θεῷ καὶ ἀνθρώποις. Τοῦτο ἔσται ἡ καλλίστη ἀπόδοσις τῶν ἀγαθῶν ὧν ἀξιοῦσθε παρὰ τῶν εὐεργετικῶς προνοούντων περὶ ὑμῶν, ἤτοι τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κυρίου Κυρίου Βενιαμὶν τοῦ Α΄, τοῦ ἀνωτάτου καὶ θερμουργοῦ προστάτου τῆς Σχολῆς ἡμῶν, τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῆς Σεβαστῆς Ἐφορίας, πρὸς οὓς μετὰ τὸν Θεόν, ζωηρὸν διεγείρεται κατὰ τὴν χαρμόσυνον ταύτην ἡμέραν τῆς ἐνάρξεως τὸ αἴσθημα τῆς εὐγνωμοσύνης ἡμῶν.

Ὁ δὲ Πανάγαθος Θεὸς φωτίζοι ἄνωθεν καὶ ἐνισχύοι ὑμᾶς ἐν τῷ πνευματικῷ σταδίῳ, φυλάττων ἅμα καὶ τὴν φιλτάτην Σχολὴν ὑπὸ τὴν κραταιὰν αὐτοῦ σκέπην καὶ προστασίαν. Ἀμήν».

Ἡ Πατριαρχικὴ νουθεσία.

«Ἤνοιξεν ἐπ' αἰσίοις ἡ Σχολὴ τὰς πύλας καὶ ἐν στοργῇ δέχεται ὑμᾶς καὶ πάλιν. Εὐχόμεθα τὸ νέον σχολικὸν ἔτος ὑγιεινὸν ψυχῇ καὶ σώματι, ἄλυπον ἐν παντὶ καὶ τελεσφόρον εἰς ἐπίδοσιν πνεύματος καὶ ἤθους. Ἡ Σχολὴ ὡς φιλόστοργος μήτηρ μεριμνᾷ διὰ τὴν διαπαιδαγώγησιν ὑμῶν, ἡ Σχολὴ ἀγαπᾷ ὑμᾶς, ἀλλὰ ζητεῖ καὶ ἀπὸ ὑμᾶς πραγματικὴν ἀπόδειξιν τῆς συνειδήσεώς σας ὅτι συναισθάνεσθε ἐν ἑαυτοῖς τὴν ἀξίαν τῆς τοιαύτης στοργικῆς μερίμνης καὶ ὅτι γινώσκετε καλῶς τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς ὑμῶν. Πρέπει δὲ νὰ δεσπόζῃ ἐν ὑμῖν αὐτοῖς τὸ «γνῶθι σαυτὸν» καὶ νὰ κυριαρχῇ φρόνημα ἐκκλησιαστικότητος, εὐσεβείας δηλαδὴ καὶ ἀρετῆς, ὡς ἐμπρέπει διὰ μέλλοντας κληρικούς. Ἡ Σχολὴ εἶνε πάντοτε ὑπὲρ ὑμῶν, ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς νὰ εἶσθε ὑπὲρ αὐτῆς. Ἐὰν εἶσθε ὑπὲρ αὐτῆς θὰ χαίρῃ, ἐὰν εἶσθε κατ' αὐτῆς θὰ λυπῆται καὶ θὰ ἀγανακτῇ ἀγανάκτησιν ἀγνωμοσύνης καὶ ἀχαριστίας. Ὁ βίος ὑμῶν ἐν τῇ Σχολῇ πρέπει νὰ προσανατολίζηται πρὸς τὴν ἱερότητα τῆς ἀποστολῆς ὑμῶν καὶ νὰ ἐναρμονίζηται πρὸς τοὺς νόμους τῆς Σχολῆς, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶναι βαρεῖς ἀλλ' ἐλαφροὶ ἐν τῷ ζυγῷ αὐτῶν. Γίνονται βαρεῖς ὅταν ἡ θέλησις ὑμῶν διαστρέφῃ τὸ πνεῦμα αὐτῶν καὶ ἡ μαθητικὴ νεότης ἀποδυσπετεῖ πρὸς τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῶν. Ἔστε πάντοτε πειθαρχικοὶ πρὸς αὐτοὺς καὶ θὰ κατανοήσητε πόσον ἐλαφρὸς εἶνε ὁ ζυγὸς αὐτῶν καὶ πόσον εὐκόλως θὰ φέρετε τὸ φορτίον τῶν κόπων ὑμῶν. Ἐν τούτῳ γνώσεσθε ὅτι εἶσθε μαθηταὶ τῆς Σχολῆς καὶ ἡ μαρτυρία ὑμῶν ἀληθινὴ ἔσται ἐκ τῶν ἔργων τῆς προόδου καὶ διαγωγῆς ὑμῶν.

Ἐν εἰρήνῃ προέλθετε εἰς τὸ καθῆκον. Χαίρετε».

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ ΚΑΙ ΕΞΑΡΧΙΑ ΕΥΡΩΠΗΣ ΔΥΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΕΝΤΡΩΑΣ

Ἐπὶ τῇ ἀφορμῇ τῆς τελευτῆς τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Ἀμασείας Γερμανοῦ σκέψεως γενομένης ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας περὶ τῆς συστάσης πρὸ δώδεκα ἐτῶν ἰδαιτέρας διὰ τὰς ἐν τῇ Κεντρῴᾳ καὶ τῇ Νοτίῳ Εὐρώπῃ Ὀρθοδόξους Πα-

ροικίας καὶ Κοινότητας Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ Ἐξαρχίας Κεντρῴας Εὐρώπης, καὶ εὑρεθέντος μᾶλλον προσφόρου καὶ ἀναλόγου πρὸς τὴν ἐνεστῶσαν τῶν εἰρημένων Παροικιῶν καὶ Κοινοτήτων θέσιν ἵνα καταργηθῇ ἡ ἰδιαιτέρα αὕτη Ἐπαρχία καὶ ἑνωθῇ καὶ πάλιν μετὰ τῆς ἀφ' ἧς ἀπεσπάσθη Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θυατείρων, ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτῆς τῆς 15 Σεπτεμβρίου ἀπεφάσισε τὴν ἕνωσιν καὶ συγχώνευσιν ταύτην. Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Θυατείρων ἀναλαμβάνει οὕτω καὶ πάλιν τὸν ἀρχικὸν αὐτῆς τίτλον ὡς Ἐξαρχίας Εὐρώπης Δυτικῆς καὶ Κεντρῴας.

Ἐπὶ τούτῳ ἐγένετο καὶ ἡ τακτικὴ τῆς συγχωνεύσεως Πρᾶξις, διαβιβασθεῖσα ἐν ἴσῳ καὶ ἀπαραλλάκτῳ τῷ σεβ. Μητροπολίτῃ Θυατείρων κ. Γερμανῷ.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΙΜΒΡΟΥ

Τῇ 20ῇ τοῦ μηνὸς ἀφίκετο ἐνταῦθα, ἐπανακάμπτων ἐκ τῆς Ἐπαρχίας αὐτοῦ ὁ σεβ. Μ)της Ἴμβρου καὶ Τενέδου κ. Ἰάκωβος.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΡΟΔΟΠΟΛΕΩΣ

Κατὰ τὸν παρόντα μῆνα ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ροδοπόλεως κ. Κύριλλος ὑπέβαλε, διὰ λόγους ὑγείας, ὁριστικὴν ἀπὸ τῆς ἐνεργοῦ ἐκκλησιαστικῆς διακονίας παραίτησιν, προτιθέμενος ἵνα ἐφεξῆς ἐφησυχάσῃ παρὰ τοῖς ἐν Ἑλλάδι οἰκείοις αὐτοῦ. Ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς 3 Σεπτεμβρίου ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδου μετὰ λύπης λαβοῦσα γνῶσιν τῆς ὡς ἄνω παραιτήσεως τῆς Α. Σεβασμιότητος ἀπεδέχθη ταύτην καὶ ἐν βαθείᾳ ἐκτιμήσει τῆς μακρᾶς, δοκίμου καὶ ἀφωσιωμένης αὐτοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διακονίας, ὥρισεν ἵνα καὶ ἐφεξῆς ἡ Α. Σεβασμιότης διατηρῇ τὸν τίτλον καὶ τὴν τιμὴν τῆς Ἐπαρχίας καὶ τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἀξιώματος αὐτῆς.

Ἐπὶ τῇ ἐντεῦθεν ὁριστικῇ ἀναχωρήσει τῆς Α. Σεβασμιότητος, ἐξεφράσθη αὐτῇ, ἐξ ἀποφάσεως, διὰ σεπτοῦ Πατριαρχικοῦ πιττακίου, ἡ εὐαρέσκεια τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν ἄχρι τοῦδε ζηλωτὴν καὶ καρποφόρον ἐκκλησιαστικὴν αὐτῆς διακονίαν.

Τὴν Α. Σεβασμιότητα ἀναχωρήσασαν τῇ 12ῃ τοῦ μηνός, προέπεμψεν ἐκ μέρους τῆς Α Θ. Παναγιότητος ἐπὶ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ ὁ πανοσιολ. Μ. Ἀρχιδιάκονος κ. Γρηγόριος.

ΚΑΝΟΝΙΚΑΙ ΨΗΦΟΙ

Ἐκλογὴ Μητροπολίτου Φιλαδελφείας.

Ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς 3ης Σεπτεμβρίου, ἐπὶ τῇ βάσει σχετικῆς εἰσηγήσεως τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος ἐνέκρινεν ὅπως εἰς ἐπιβράβευσιν τῆς δοκίμου καὶ ἐνζήλου ὑπηρεσίας τοῦ θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Μιλήτου κ. Αἰμιλιανοῦ, Σχολάρχου τῆς ἐν Χάλκῃ Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς, καὶ ἐν ἄλλαις μὲν πρότερον διακονίαις τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἀπὸ πενταετίας Σχολαρχείᾳ τῆς Σχολῆς, τιμηθῇ ἡ Α. Θεοφιλία διὰ προαγωγῆς εἰς Μητροπολίτην, καὶ δὴ εἰς τὴν ἀφ' ἱκανοῦ χηρεύουσαν Μητροπολιτικὴν ἕδραν τῆς Φιλαδελφείας.

Πρὸς τούτῳ καταρτισθέντος τοῦ τριπροσώπου ψηφοδελτίου ἐκ τῶν θεοφ. Ἐπισκόπων Μιλήτου Αἰμιλιανοῦ καὶ Τρῳάδος Εὐσταθίου, καὶ τοῦ ἀρχιμ. Γερασίμου Καλοκαιρινοῦ, ἐγένοντο κανονικαὶ ψῆφοι ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ, καθ' ἃς

Μητροπολίτης Φιλαδελφείας ἐξελέγη παμψηφεὶ ὁ θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Μιλήτου Αἰμιλιανός.

Τῇ Α. Σεβασμιότητι τῷ Μητροπολίτῃ Φιλαδελφείας, παραστάντι ἐν τῇ αὐτῇ συνεδρίᾳ, ἐγένετο τὸ εἰθισμένον μήνυμα. Ἐπηκολούθησεν ἡ ἐν τῷ Ναῷ νενομισμένη εὐχαριστία. Κατωτέρω καταχωρίζεται ἡ εἰς τὸ μήνυμα εὐχαριστήριος ἐπὶ Συνόδου ἀπάντησις τῆς Α. Σεβασμιότητος.

Ὁ Μητροπολίτης Φιλαδελφείας καὶ ὑπὸ τὴν νέαν αὐτοῦ ἰδιότητα θὰ ἐξακολουθήσῃ ἀσκῶν τὰ ἐν τῇ Διευθύνσει τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ὡς καὶ πρότερον, καθήκοντα αὐτοῦ.

Ἡ εὐχαριστήριος ἀπάντησις τῆς Α. Σεβασμιότητος.

Παναγιώτατε Δέσποτα, Σεβάσμιοι καὶ ἀγαπητοὶ ἐν Χῷ ἀδελφοί,

«Ἐν βαθείᾳ συγκινήσει ἐνωτίζομαι παρὰ τῆς Ὑμετέρας Σεπτῆς Κορυφῆς τὸ ἄγγελμα τῆς ἐκλογῆς καὶ ἀνυψώσεώς μου εἰς τὴν ἁγιωτάτην Μητρόπολιν Φιλαδελφείας.

Ἡ ἐπιεικὴς γνώμη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου περὶ τῆς μέχρι τοῦδε ταπεινῆς διακονίας μου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ μερικώτερον ἐν τῇ Ἱερᾷ Θεολογικῇ Σχολῇ, ἡ ἐκφραζομένη ἐν τῇ πρὸ μικροῦ εὐμενῶς τελεσθείσῃ ψήφῳ, ἀπηχεῖ εἰς τὴν τεθορυβημένην ψυχήν μου ὡς ἰσχυρὰ παρόρμησις ἱερωτάτων ὑποχρεώσεων καὶ ἐνισχύει τὴν προαίρεσίν μου ὅπως ἔχω σύνολον ἐμαυτὸν πρόθυμον ἐν παντὶ καὶ πάντοτε εἰς ἐξυπηρέτησιν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, αὐξανόμενος ἐπὶ μᾶλλον καὶ ἐπεκτεινόμενος εἰς ζῆλον καὶ ἀφοσίωσιν ἐν ἀναλογίᾳ τοῦ ἐμπιστευομένου ταλάντου.

Ἐν συναισθήσει τῆς προσγινομένης μοι τιμῆς, εὐγνώμων στρέφομαι πρὸς τὴν Ὑμετέραν πεπνυμένην Παναγιότητα, τὸν ἐπαξίως Προκαθήμενον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, καὶ τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον, εὐλαβῶς ὑποβάλλων τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν πρὸς τὸ Σεπτὸν Αὐτῆς πρόσωπον καὶ τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἀγάπην μου πρὸς τοὺς ἐν τῇ Συνόδῳ ἀγαπητούς μοι ἀδελφούς, τοὺς τὸν καλὸν ἀγῶνα ἀγωνιζομένους.

Διαβεβαιούμενος δὲ τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον ὅτι ἀνεπιφυλάκτως συμμορφοῦμαι πρὸς τὴν ἀπόφασιν Αὐτῆς περὶ τῆς περαιτέρω διακονίας μου, ἐξαιτοῦμαι τὰς θεοδέκτους Αὐτῆς πρὸς τὸν Κύριον εὐχάς, ὅπως ἐν τῷ διανοιγομένῳ μοι νέῳ ἀρχιερατικῷ σταδίῳ «τηρήσω τὸν λόγον τῆς ὑπομονῆς» καὶ «κρατήσω ὃ ἔχω» παρὰ Θεοῦ, κατὰ τὰ πρὸς τὸν Ἄγγελον τῆς παλαιφάτου τῶν Φιλαδελφέων Ἐκκλησίας θεοπνεύστως ἐπιτασσόμενα, ἐν ταπεινώσει, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πίστει τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, Ὧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν».

Ἐκλογὴ Μητροπολίτου Αἴνου.

Συνεπείᾳ τῆς ἀπὸ τῆς ἐνεργοῦ ἐκκλησιαστικῆς διακονίας ὑποβληθείσης παραιτήσεως τοῦ σεβ. Μητροπολίτου Ροδοπόλεως κ. Κυρίλλου, κενῆς παραμεινάσης τῆς δωδεκάτης συνοδικῆς ἕδρας, ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐν τῇ αὐτῇ συνεδρίᾳ τῆς 3ης Σεπτεμβρίου, εἰσηγήθη τὴν συμπλήρωσιν τοῦ δωδεκαμελοῦς τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου διὰ τῆς ἐκλογῆς τοῦ καταλλήλου προσώπου εἰς τὴν ἀφ' ἱκανοῦ χηρεύουσαν Μητροπολιτικὴν ἕδραν τῆς Αἴνου.

Πρὸς τοῦτο προταθέντων ὡς ὑποψηφίων τῶν θεοφιλ. Ἐπισκόπων Χαριουπό-

λεως Γενναδίου, Ἀβύδου Γερμανοῦ καὶ Ναζιανζοῦ Φιλοθέου καὶ ἀκολούθως κανονικῶν ψήφων γενομένων ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ, Μητροπολίτης Αἴνου ἀνεδείχθη ὁ θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ἀβύδου κ. Γερμανὸς διὰ ψήφων δέκα, μιᾶς ψήφου δοθείσης τῷ θεοφιλ. Ἐπισκόπῳ Ναζιανζοῦ κ. Φιλοθέῳ.

Ἡ εἰς τὸ εἰθισμένον μήνυμα εὐχαριστήριος ἐπὶ Συνόδου ἀπάντησις τῆς Α. Σεβασμιότητος καταχωρίζεται κατωτέρω.

Ὁ Μητροπολίτης Αἴνου ἐν τῇ αὐτῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς 3ης Σεπτεμβρίου προσεκλήθη ὡς μέλος τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, ἀναλαβὼν αὐθημερὸν τὰ καθήκοντα αὐτοῦ.

Ἡ εὐχαριστήριος ἀπάντησις τῆς Α. Σεβασμιότητος.

Παναγιώτατε Δέσποτα, Σεβάσμιοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

«Μετὰ καρδίας ἄκρως συγκεκινημένης ἐξ αἰσθήματος εὐγνωμοσύνης ἐνωτίζομαι τὴν παρὰ τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος καὶ τῆς περὶ Αὐτὴν Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν ἀξίωμα ἀνύψωσίν μου, καὶ χάριτας Αὐτῇ ὁμολογῶ ἐπινευσάσῃ νὰ ἀνταμείψῃ γενναίως καὶ δαψιλῶς τὰς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ταπεινὰς ὑπηρεσίας ἐμοῦ τοῦ ἐλαχίστου ἐν Ἱεράρχαις.

Ἡ στοργικὴ αὕτη ἐκδήλωσις τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας προσηλώνει με ἔτι μᾶλλον καὶ ἀφοσιοῖ Αὐτῇ, δι' ὃ καὶ εὑρήσει με Αὐτὴ ἐσαεί, εἰ καὶ ἐλάχιστον τῇ δυνάμει καὶ τῇ ἀξίᾳ, θερμὸν ὅμως προασπιστὴν τῶν δικαιωμάτων καὶ τῆς εὐκλείας Αὐτῆς καὶ πρόθυμον ἐνεργὸν παντὸς τοῦ πρὸς τὴν δόξαν Αὐτῆς τείνοντος.

Καὶ αὖθις εὐγνωμονῶν ἐπικαλοῦμαι εἰς ἐνίσχυσιν τὰς εὐχὰς τῆς τε Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος καὶ τῆς περὶ Αὐτὴν Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑΣ

Τῇ 8ῃ τοῦ παρόντος μηνὸς ἀφίκετο ἐνταῦθα, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν ἱερομονάχων Τροφίμου Σεμιάτσκη καὶ Θεοδώρου Σπίλκα, ὁ σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Πράγας καὶ πάσης Τσεχοσλοβακίας κ. Σαββάτιος. Ἡ Α. Σεβασμιότης ἐφιλοξενήθη μετὰ τῆς συνοδείας αὐτῆς ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, μετὰ ὀκταήμερον δὲ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει διαμονὴν ἀνεχώρησε κατευθυνομένη μέσον Ρουμανίας εἰς τὴν Ἐπαρχίαν αὐτῆς.

Τὴν Α. Σεβασμιότητα κατά τε τὴν ἄφιξιν καὶ τὴν ἀναχώρησιν αὐτῆς ὑπεδέχθη καὶ ἀπεχαιρέτησεν ἀπὸ μέρους τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ὁ πανοσιολ. Δευτερεύων Μάξιμος.

ΚΑΝΟΝΙΚΑΙ ΑΔΕΙΑΙ

Κατὰ τὸν παρόντα μῆνα ἀνεχώρησαν, ἐκκλησιαστικῇ ἀδείᾳ, εἰς Ἑλλάδα, δι' ἰδίας αὐτῶν ὑποθέσεις, οἱ σεβ. Μητροπολῖται Δέρκων Ἰωακείμ, Θεοδωρουπόλεως Λεόντιος, Φιλαδελφείας Αἰμιλιανὸς καὶ Αἴνου Γερμανός. Ὁ σεβ. Μητροπολίτης Φιλαδελφείας ἐπανῆλθε τῇ 15 τοῦ μηνός.

Τὰς Α.Α. Σεβασμιότητας προέπεμψεν ἀπὸ μέρους τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ὁ πανοσιολογ. Μ. Ἀρχιδιάκονος κ. Γρηγόριος.

ΙΕΡΑ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΚΑΙ ΣΤΑΥΡΟΠΗΓΙΑΚΗ ΜΟΝΗ ΤΗΣ ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ ΒΑΛΟΥΚΛΗ

Ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ παρόντος μηνὸς τὰ καθήκοντα ἡγουμονεύοντος τῆς Ἱερᾶς Πατριαρχικῆς καὶ Σταυροπηγιακῆς Μονῆς τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς Βαλουκλῆ ἀνετέθησαν τῷ σεβ. Μητροπολίτῃ Αἴνου κ. Γερμανῷ.

ΟΝΟΜΑΤΙΚΑΙ ΕΟΡΤΑΙ

Τοῖς κατὰ τὸν παρόντα μῆνα ἑορτάσασι τὴν ἑορτὴν τοῦ ὀνόματος αὐτῶν σεβ. Μητροπολίταις Δέρκων Ἰωακείμ, Διδυμοτείχου Ἰωακείμ, Ἀλεξανδρουπόλεως Ἰωακείμ, Μαρωνείας Ἀνθίμῳ, Ξάνθης Ἰωακεὶμ καὶ Κοζάνης Ἰωακείμ, ἡ Α. Θ. Παναγιότης συνεχάρη καὶ ηὐχήθη διὰ καταλλήλων Γραμμάτων.

ΓΕΝΙΚΟΝ ΠΡΟΞΕΝΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΝΤΑΥΘΑ

— Ἐπὶ τῇ ἐντεῦθεν ἀναχωρήσει αὐτοῦ ὁ τέως Γενικὸς Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Γεώργιος Τριανταφυλλίδης ἐπεσκέφθη καὶ ὑπέβαλε τὰ σέβη αὐτοῦ τῇ Α. Θ. Παναγιότητι.

— Ὡσαύτως τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ἐπεσκέφθη καὶ ὑπέβαλε τὰ σέβη αὐτοῦ ὁ νέος διορισθεὶς Γενικὸς Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἐνταῦθα κ. Λ. Γάφος.